Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Perrault, Charles.; af Charles Perrault ; med billeder af Gustave Doré ; paa Dansk ved Christian Winther.
Titel | Title:	Eventyr
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Forlagsbureauet, 1873
Fysiske størrelse | Physical extent:	IV, 59 s., [41] tav.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

58.-323,-2°
+REX

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 2°

1 1 58 0 2 000133

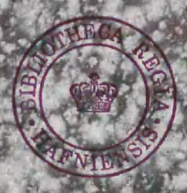

EVENTYR

AF

CHARLES PERRAULT,

MED BILLEDER AF

GUSTAVE DORÉ.

PAA DANSK VED CHRISTIAN WINTHER.

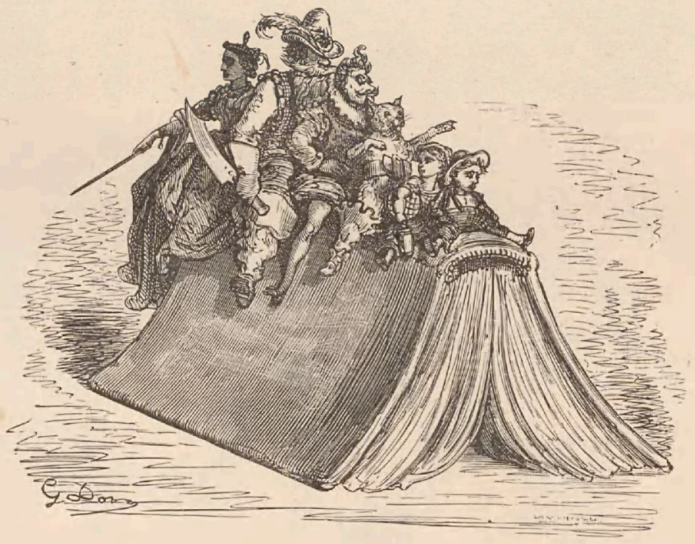

FORLAGSBUREAUET I KJØBENHAVN.

(O. H. DELBANCO. G. E. C. GAD. GYLDENDALSKE BOGHANDEL. C. C. LOSE).

THIELES BOGTRYKKERI.

1873.

58,-323,-2°

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

THEATRE
G. Doré
P. SAVELSBERG. SC.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

CHARLES PERRAULT OG HANS EVENTYR.

Charles Perrault, som har opskrevet disse ni Eventyr i den Form, hvori de her gives paa Dansk, er født den 12te Januar 1628; han døde den 16de Mai 1703.

Han studerede Retsvidenskaben, tog Licentiatgraden i Orleans 1651 og blev saa en dygtig Advocat, hvilken Stilling han dog senere forlod, uden at forlade Studierne. Men ved Siden af omfattende literaire Beskjæftigelser lagde han, ligesom hans Broder, Lægen Claude Perrault, sig efter Tegning og blev en meget duelig Architect, hvis Medvirken Ludvig den Fjortendes almægtige Minister, Colbert, der var Overintendant for de kongelige Bygninger, hyppigt og med Held benyttede.

Midt i alle de Cabaler og Intriguer, som altid vare virksomme i hiin Tids høiere Samfundslag, og af hvilke ogsaa Perrault maatte døie meget, hævdede han bestandigt en besindig, human, beskeden, men dog energisk Holdning.

Han brugte Colberts Gunst, men han misbrugte den aldrig. Et Beviis paa sin Yndest gav denne store Statsmand Perrault, da den af Kongen indkaldte italienske Bygmester og Billedhugger, Bernini, misfornøiet havde forladt Frankrig, og Colbert fik Kongen til at give Afkald paa den Fremmedes Plan f. Ex. til Façaden til Louvre. Han forelagde nemlig Kongen to Planer, den ene af en vis Levau og den anden af Brødrene Perrault. Colbert gav sig i sine Udtalelser om disse Planer Mine af at foretrække Levaus, da han kjendte sin Herre og vidste, hvad Følgen vilde blive. Kongen, der aldrig vilde synes at have ladet sig paavirke eller bestemme af en Andens Dom, udbrød derfor begeistret: »Nei, jeg vælger den anden Plan, den forekommer mig smukkere og meget mere majestætisk.«

Foruden denne og flere andre Planer til Bygninger have begge Brødrene Perrault givet Tegninger og Udkast til en stor Deel af de Arbeider, som smykke Haven ved Slottet i Versailles.

Charles Perrault søgte — som det den Gang var Skik og Brug — en ledig Stol i L'académie française, men en Anden blev ham da foretrukket. Siden blev han, uden at søge,

udnævnt til Medlem af dette literairt-aristokratiske Samfund. Ved sin Optagelse yttrede han i sin Tale, at for Fremtiden vilde det ikke være af Veien, »om Academiets Døre ved Optagelser stode aabne for Publicum, hvorimod det var meget rigtigt, at de vare lukkede, naar Academiet arbeidede paa Ordbogen.« Det gik nemlig dermed, som andre Steder, utilbørligt langsomt.

Perraults literaire Virksomhed var meget stor. Af hans mange saavel prosaiske som versificerede Værker, hvilke sidste vandt meget Bifald i den forfinede og forkjælede Verden, de bleve forelagte, maa især fremhæves et Digt (Siècle de Louis XIV), som han oplæste i Academiet, da dette var samlet for at tilkjendegive sin Glæde over Kongens Helbredelse efter en farlig Operation. Digtet vakte stor Opsigt, baade Bifald og Mishag. Forfatteren havde nemlig her taget sig den efter Datidens Anskuelse utilbørlige Frihed at fremhæve de nyere, »moderne« Kunstneres og Forfatteres Fortrin i Sammenligning med de saakaldte Classikere. Digtet vandt i selve Academiet stort Bifald; men dette Held opbragte i den Grad Digteren og Satirikeren Boileau Despréaux, at han i Forsamlingen lydeligt erklærede, at det var skjændigt, at Sligt der blev oplæst, som nedsatte Oldtidens — Verdens største Mænd. Et andet Medlem af Academiet, Biskop Huet, tog dog heraf Anledning til at bede Boileau at tie stille; »thi«, sagde han, »er der Nogen, hvem det tilkommer at forsvare de Gamle, saa er det mig; jeg forstaaer dem bedre end Boileau. Desuden ere vi her kun for at høre«. Af Ærgrelse over dette Nederlag lavede Boileau flere Epigrammer, som skulde krænke og fornærme Perrault, men som ikke i mindste Maade forandrede dennes Anskuelse af Sagen selv. Racine og flere Andre yttrede den Mening, at Perrault kun for Spøgs Skyld havde udtalt sig saaledes om Classikerne; men denne Antagelse var ham i den Grad imod, at han tog den Beslutning omstændeligt i Prosa at fremsætte og udvikle sin alvorlige Mening.

Uden at tage sig den Forbittrelse nær, som uforbeholdent yttrede sig imod ham, udgav han da i Aaret 1688 det første Bind af sin »Sammenstilling af de Gamle og de Nyere« (Parallèle des anciens et des modernes), hvori han stringent yderligere forsvarede og hævdede angaaende de saakaldte Classikere de Anskuelser, som han havde udtalt i sit Digt »Siècle de Louis XIV«.

Allerede det første Bind, som blev efterfulgt af tre andre, vakte en frygtelig Scandale. Alle, paa en enkelt Undtagelse nær, vare ham paa Nakken. Det var atter Boileau, som især tog sig Sagen til Hjerte. Paa den plumpeste og raaeste Maade søgte han at tilintetgjøre Charles Perrault. Denne bevarede under disse strenge Anfægtelser den høieste Grad af Maadehold og Sømmelighed. Og da Striden var endt, og der, ved Andres Mellemkomst, var bevirket et Slags Forsoning mellem de to vigtigste Kjæmper, Perrault og Boileau, viste den Første i sine senere Arbeider den samvittighedsfuldeste Upartiskhed med Hensyn til sine Modstandere og deres literaire Virksomhed.

Da Perrault var halvtredsindstyve Aar gammel, trak han sig ganske tilbage fra det offentlige Liv og helligede Videnskaben og sin Familie al sin Tid og Flid.

I Aaret 1697 udgav han en Samling Eventyr under Titel: »Contes de ma mère l'oye«. Paa Titelbladet stod hans Søns Navn, Perrault d'Armancourt. Denne Søn var dengang kun

ti Aar gammel, og man har meent, at Ch. Perrault har sat hans Navn baade paa Titelbladet og under Tilegnelsen til »Mademoiselle«, Regentens Søster, bevæget dertil maaskee af en Svaghed, — en vis Undseelse. Nogle af disse Eventyr havde han nemlig tidligere udgivet i en meget smuk poetisk Form; men han havde da ogsaa baade af Boileau og Andre maattet høre ilde for at have kunnet nedlade sig til Sligt.

At en Mand som Perrault, med en saa mangesidig Begavelse, skulde have havt et lukket Øie for den sunde, naive Poesie, der naturligt spirer og lever i et Folk, kan man vel ikke forudsætte. Han viste jo ogsaa, at dette ikke var saa, ved sine med Kjærlighed mesterligt versificerede Eventyr. Men hans Kjærlighed til denne Side af det folkelige Liv træder dog tydeligst frem ved Udgivelsen af »Contes de ma mère l'oye« eller, som de ogsaa betitles, »Contes de fées«.

Charles Perrault synes altsaa, naar man tager Hensyn baade til hans Parallèle des anciens et des modernes og til hans Contes de fées, at have i sin Tid været, hvad man nu i vort Gade- eller Salonsprog vilde kalde en Fremskridtsmand. Thi at ogsaa Udgivelsen af disse Fortællinger, som i umindelige Tider hidtil kun havde havt Liv i »Ammestuerne«, hvor Ammer eller Bedstemødre med Troskab foredroge dem i den traditionelle Form for et ungt, taknemmeligt Auditorium, maatte vække stor Forargelse hos Datidens Smagsdommere, der laae paa Knæ for Classikerne og næsegruus for deres egne æsthetiske Dogmer, — det var jo ikke Andet, end hvad der kunde ventes. Imidlertid gjorde den almene sunde Sands her, som næsten overalt, sig gjældende, og Perraults Fee-Historier bleve læste og beundrede og elskede af Alverden.

Kun enkelte, endogsaa velvillige Critikere fandt Noget at udsætte paa det lille Værk. Een af disse f. Ex. udtrykker sig omtrent saaledes: »Perrault har i vore Dage næsten fornyet Fee-Historierne. Men det lader til, at han har skilt sig ved dette Arbeide med altfor megen Tørhed (sécheresse). Lidt mere Aandrighed — (Vittighed?) — lidt mere Naivetet vilde have gjort vidunderligt godt«.

Hvad denne Smagsdommer kalder Tørhed, er netop et Fortrin, som vi nuomstunder ville paaskjønne, det er nemlig den troe Gjengivelse af disse Fortællinger saadan, som de den Gang levede paa Folkets Læber. Et »spirituelt« Broderie vilde jo aldeles have forvansket deres Characteer.

Trods alle Satirer, trods alle alvorlige Indvendinger fra det høieste æsthetiske Tribunal, kjøbte og læste Alverden den lille Samling, og et Samfund, som havde sat sig til Opgave at forskaffe de lavere Samfundslag uskyldig og underholdende Læsning, optog disse Fortællinger senere i sine Hefter, hvilke paa Grund af Omslagets Farve fik det nu verdensbekjendte Navn: Bibliothèque bleue.

Af selve den lille Bog skal der, efter Angivelse af den bekjendte Litterat Paul Lacroix (Jacob, Bibliophile), indtil vor Tid være udkommet henved 700 franske Udgaver.

Eventyrene ere oversatte i de fleste europæiske Sprog; ogsaa paa Dansk foranstaltede den flittige N. T. Bruun en vellykket Oversættelse. Han har endogsaa gjort sig den Uleilighed metrisk at gjengive de versificerede, saakaldte »moralitées«, hvilke Perrault sandsynligviis,

som en Tribut til hans Tids Opfattelse, har troet det nødvendigt at ende hvert Eventyr med. Disse Vers findes ikke i den Oversættelse, som her foreligger.

De fleste Eventyr, som fortaltes og fortælles for Børn, have i Europa deres Oprindelse fra Østerland, og navnlig er det vestlige Europa i denne Henseende stærkt paavirket af de i Spanien, ja, selv i Frankrig fremtrængte Arabere. Meget af denne Art har fundet Vei til alle de øvrige europæiske Lande, men overalt har hvert Folks Sæder og Leveviis forskjelligt nuanceret Formen af de naive Digtninger.

De her meddeelte Fortællinger har man underkastet en streng historisk Critik, som søger at bevise, hvilket Fædre- eller Fødeland de have, og som adskiller dem noget fra de lignende Fremtoninger, der grændse til Orienten eller hidrøre fra Arabernes Indflydelse fra Spanien. Jeg vil ikke videre omtale, at man har gjort sig den overflødige Besvær at ville bevise, at disse Fortællinger ikke ere Perraults egen Opfindelse. At Opfindelsen ikke tilhører Perrault, det er vist nok; men at heller ikke Formen egentligt ganske er hans, maa synes os at være et Fortrin — en Fortjeneste af ham. Denne bestaaer jo i at have bevaret noget Overleveret i den oprindelige Form, uforvansket af utidige Tilsætninger.

Baron Walkenaer, membre de l'Institut, udgav anonymt i Aaret 1826 en Afhandling, hvori han med et meget lærd Apparat gjør Rede for, hvorfra disse Eventyr maae stamme. Resultatet af hans Undersøgelser, hvilket synes meget antageligt, er dette, at Eventyrene af denne Art og Characteer have deres Fødsel og Barndom i Wales. Derfra ere de, i Medfør af Sproget, vandrede over til Bretagne (Armorica). I Wales skulle de have været Opfindelser af de der omvandrende — saakaldte — Barder, der levede af at fortælle Folk underholdende Historier. Og i Bretagne, og derfra udvandrede til hele Frankrig, levede de blandt Folket, navnlig i Ammestuerne og ved Bedstemødres Fodskammel.

Er den ovennævnte Forfatters Beviisførelse rigtig, saa maae de fleste af Charles Perraults Eventyr kunne regne deres Aner fra det 9de—13de Aarhundrede; hvilken Sætning han synes at godtgjøre ved Citater af wallisiske Forfattere fra hiin fjerne Tid.

Den nærværende danske Udgave af Charles Perraults Eventyr, som Forlagsbureauet i Kjøbenhavn her har foranstaltet, er, som man vil see, forsynet med den renommerede Tegners, Gustave Dorés, Billeder, hvilke vel ville kunne tale for sig selv.

DEN LILLE RØDHÆTTE.

Der var engang en lille Landsbypige, den smukkeste, man kunde see for sine Øine; hendes Moder var rasende indtaget af hende, og hendes Bedstemoder endnu meget mere. Den gode Bedstemoder lod hende sye en lille rød Hætte, som klædte hende saa godt, at alle Mennesker kaldte hende den lille Rødhætte.

Da hendes Moder engang havde bagt Pandekager, sagde hun til hende: »Nu skal Du gaae hen og see til, hvorledes din Bedstemoder har det; thi jeg har hørt, at hun skulde være upasselig. Bring hende Pandekager og denne lille Krukke Smør.«

Den lille Rødhætte begav sig strax paa Veien til sin Bedstemoder, som boede i en anden Landsby. Da hun kom igjennem en Skov, mødte hun den gode Herr Ulv, som strax fik megen Lyst til at spise hende; men han turde ikke, fordi der var flere Brændehuggere i Nærheden i Skoven. Han spurgte hende, hvor hun skulde hen.

Det stakkels Pigebarn, som ikke vidste, hvor farligt det var at staae stille og høre paa en Ulv, svarede: »Jeg skal hen og see til min Bedstemoder og bringe hende Pandekager og en lille Krukke Smør fra min Moder.«

»Boer hun langt herfra?« spurgte Ulven.

»Ja, hun gjør,« svarede den lille Rødhætte; »hun boer dernede, paa hiin Side Møllen, som Du kan see hist, ved det første Huus i Landsbyen.«

»Ja saa!« vedblev Ulven, »saa vil jeg ogsaa gaae hen og see til hende; jeg vil nu gaae denne Vei, saa kan Du gaae ad den anden, og saa skulle vi see, hvem der kommer først.«

Ulven gav sig til at løbe, det Bedste han kunde, ad den korteste Vei; og den lille Pige gik den længste Vei og morede sig med at plukke Nødder, at fange Sommerfugle og binde Urtekoste af de smaa Blomster, som hun saae underveis.

Ulven var ikke længe om at komme til Bedstemoderens Huus; han banker paa: tik, tik!

»Hvem er det?«

»Det er din Datterdatter, den lille Rødhætte,« sagde Ulven med forstilt Stemme; »hun bringer Dig Pandekager og en lille Krukke Smør fra Moder.«

Den gode Bedstemoder laae i sin Seng, da hun ikke befandt sig ret vel, og hun raabte derfor: »Træk i Snoren, saa springer Klinken.«

Ulven trak i Snoren, og Døren gik op.

Han kastede sig over den gode gamle Kone og slugte hende i et Øieblik; thi han havde i hele tre Dage ikke faaet Noget at æde. Derpaa lukkede han Døren og lagde sig i Bedstemoderens Seng og ventede paa den lille Rødhætte; og nogen Tid efter kom hun ogsaa og bankede paa Døren: tik, tik!

»Hvem er det?«

Den lille Rødhætte, som hørte Ulvens grove Stemme, blev først lidt bange; men da hun troede, at hendes Bedstemoder maatte være forkjølet, saa svarede hun: »Det er din Datterdatter, den lille Rødhætte, som bringer Dig Pandekager og en lille Krukke Smør fra Moder.«

Ulven raabte, idet han gjorde sin Stemme saa fiin som muligt: »Træk i Snoren, saa springer Klinken.«

Den lille Rødhætte trak i Snoren, og Døren gik op.

Da Ulven saae hende komme ind, skjulte han sig under Teppet i Sengen og sagde til hende: »Sæt Kagerne og den lille Krukke Smør paa Hylden og kom og læg Dig hos mig.«

Den lille Rødhætte klædte sig af og vilde til at lægge sig i Sengen; men her blev hun meget forbauset ved at see, hvorledes hendes Bedstemoder saae ud, naar hun ingen Klæder havde paa.

Hun sagde: »Men, Bedstemoder! hvor Du har lange Arme!«

»Det er for bedre at kunne omfavne Dig, mit Barn!«

»Men, Bedstemoder! hvor Du har lange Been!«

»Det er for at kunne løbe raskere, mit Barn!«

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

PANNEMAKER
G. Doré

G. Doré

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

»Men, Bedstemoder! hvor Du har store Øren.«

»Saa kan jeg desbedre høre, mit Barn!«

»Men, Bedstemoder! hvor Du har store Øine!«

»Saa kan jeg desbedre see, mit Barn!«

»Men, Bedstemoder! hvor Du har store Tænder!«

»Saa kan jeg æde Dig,« sagde Ulven, og idetsamme kastede den slemme Ulv sig over den lille Rødhætte og aad hende.

TOMMELIDEN.

Engang var der en Brændehugger og hans Kone, de havde syv Børn, allesammen Drenge; den ældste var kun ti Aar gammel, og den yngste ikke mere end syv. Man vil sagtens forundre sig over, at Brændehuggeren i saa kort Tid havde faaet saadan en Flok Børn; men det kom af, at hans Kone var meget flink i de Dele og skjænkede ham ikke mindre end to ad Gangen. De vare meget fattige, og deres syv Børn vare dem til ikke ringe Besvær, da Ingen af dem endnu kunde tjene sit Brød. Hvad der især gjorde dem Bryderi, det var, at den Yngste var meget fiin, han talte næsten ikke, og de troede, at han var dum, skjøndt hans Taushed netop var et Beviis paa hans gode Forstand. Han var meget lille, og da han kom til Verden, var han ikke synderligt større end en Tommelfinger; derfor kaldte de ham Tommeliden. Det stakkels Barn var Husets Syndebuk, og han maatte altid have Uret. Imidlertid var han dog den Snildeste og Klogeste af alle Brødrene, og talte han kun lidt, saa hørte han desmere.

Nu kom der et meget slet Aar, og Hungersnøden blev saa stor, at de fattige Ægtefolk besluttede at skille sig af med deres Børn.

Da Børnene en Aften havde lagt sig, og Brændehuggeren sad ved Ilden med sin Kone, sagde han til hende med bristefærdigt Hjerte: »Du seer nok, at vi ikke længer kunne ernære vore Børn. Jeg kunde ikke holde ud at see dem døe af Sult for mine Øine, og jeg har besluttet imorgen at føre dem ud i Skoven og lade dem blive der; og det kan meget let gaae an, thi, medens de more sig med at sanke Qvas, kunne vi løbe fra dem, uden at de mærke det.«

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

C. MURANT.
G. DORÉ

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

G. Doré
F. Pardon.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

»Ak!« raabte Brændehuggerens Kone, »kunde Du føre det over dit Hjerte selv at bringe dine Børn i Ulykke?«

Det hjalp ikke, hvad Manden sagde om deres store Fattigdom, hun kunde ikke samtykke i hans Plan: hun var fattig, men hun var deres Moder. Da hun imidlertid havde overveiet, hvilken Smerte det vilde være for hende at see dem døe af Sult, saa gik hun ind paa Planen og lagde sig grædende tilsengs.

Tommeliden havde hørt Alt, thi da han i sin Seng havde mærket, at de talte om vigtige Ting, var han ganske sagte staaet op og havde skjult sig under sin Faders Fodskammel, hvor han kunde høre uden at blive seet. Han gik igjen iseng, men sov slet ikke den hele Nat, thi han laae og tænkte paa, hvad der nu var at gjøre. Han stod tidlig op og gik ned til en Bæk, paa hvis Bred han sankede smaa hvide Stene og fyldte sine Lommer med dem, og saa kom han hjem igjen.

Saa gik de Allesammen; men Tommeliden aabenbarede ikke sine Brødre, hvad han vidste. De kom ind i en meget tæt Skov, hvor Krattet var saa tykt, at man i ti Skridts Afstand ikke kunde see hinanden. Brændehuggeren gav sig til at hugge Brænde, og hans Børn sankede Qvas og bandt det i Knipper. Da Forældrene saae dem saaledes ifærd med at arbeide, fjernede de sig umærkeligt fra dem og skyndte sig derpaa afsted ad en lille afsides Sti.

Da Børnene mærkede, at de vare alene, gave de sig til at græde og skrige af fuld Hals. Tommeliden lod dem skrige, thi han vidste nok, hvordan han skulde komme hjem igjen; paa Veien hjemmefra havde han nemlig ladet de smaa hvide Stene, som han bar i sine Lommer, falde langsmed Stien. Han sagde altsaa til sine Brødre: »Værer ganske rolige! Fader og Moder have forladt os her, men jeg skal nok føre Jer hjem; kom bare med mig!«

Saa fulgte de med ham, og han førte dem lige til Huset paa samme Vei, som de havde gaaet til Skoven. De vovede i Førstningen ikke at gaae ind; men de stillede sig Allesammen tætved Døren for at høre, hvad deres Forældre sagde.

I selvsamme Øieblik som Brændehuggeren og hans Kone kom hjem, sendte Herremanden dem ti Daler, som han i lang Tid havde skyldt dem, og som de allerede havde skudt en hvid Pind efter. Det satte Liv i dem igjen, thi de stakkels Folk vare nærved at døe af Sult. Brændehuggeren sendte strax sin Kone til Slagteren. Da de i lang Tid ikke havde spiist noget Ordentligt, kjøbte hun tre Gange mere Kjød, end der behøvedes til Aftensmad for to Personer.

Da de vare blevne mætte, sagde Brændehuggerens Kone: »Ak! hvor mon nu vore stakkels Børn ere? De kunde gjøre sig tilgode med det, som vi her have levnet. Det er ogsaa

Dig, Vilhelm, som har villet ødelægge dem; jeg sagde Dig nok, at vi vilde fortryde det. Hvordan mon det nu gaaer dem derude i Skoven? Herregud, Ulvene have maaskee allerede ædt dem! Det var umenneskeligt gjort af Dig saaledes at ødelægge dine Børn.«

Tilsidst blev Brændehuggeren utaalmodig; thi hun gjentog hundrede Gange, at han vilde angre det, og at hun havde Ret. Nu truede han hende med Prygl, hvis hun ikke vilde tie.

Det er meget muligt, at Brændehuggeren var mere bedrøvet end hans Kone; men da hun blev ved at drille ham, og han var af samme Mening som mange andre Mænd, der nok kunne lide, at deres Koner snakke, men finde dem meget besværlige, som altid have Ret, — saa blev han vred.

Konen svømmede i Taarer: »Ak! hvor mon nu mine Børn ere, mine stakkels Børn?«

Dette sagde hun engang saa høit, at Børnene, som stode ved Døren, hørte det og gave sig til at raabe med een Mund: »Her ere vi! Her ere vi!«

Hun løb hurtigt til Døren og lukkede dem ind, kyssede dem og sagde: »Hvor jeg er glad ved at see Jer igjen, mine kjære Børn! I ere nok meget trætte og meget sultne? Og Du, Pierrot, hvor Du er tilsølet! Kom og lad mig vadske Dig.«

Denne Pierrot var hendes ældste Søn, og hun holdt mere af ham end af alle de Andre, sagtens fordi han var noget rødhaaret ligesom hun selv.

Børnene satte sig tilbords, de spiste med en Appetit, som morede baade Fader og Moder; og saa fortalte de dem, hvor angst de havde været i Skoven, og talte næsten Alle paa eengang.

De skikkelige Forældre vare himmelglade ved igjen at have deres Børn hos sig, og denne Glæde varede saalænge, som de ti Daler varede. Men da Pengene vare opbrugte, fornyedes igjen deres Kummer, og de besluttede dog at skaffe sig af med Børnene; og for at det ikke skulde slaae dem feil, vilde de føre dem meget længere bort end første Gang.

Men de kunde ikke gjøre denne Aftale saa hemmeligt, at jo Tommeliden fik det at høre; og han gjorde Regning paa at komme ud af det som forrige Gang. Men skjøndt han stod tidligt op om Morgenen for at gaae ud og samle smaa Stene, saa lykkedes det ham ikke; thi han fandt Husets Dør aflaaset. Nu vidste han ikke, hvordan han skulde bære sig ad; men da Konen havde givet enhver af dem et Stykke Brød til Frokost, saa meente han, at han kunde betjene sig af sit Brød istedetfor af Stenene, naar han kastede det i Krummer langsmed Stierne; derfor puttede han Brødet i sin Lomme.

Forældrene førte Børnene til det tætteste og mørkeste Krat i Skoven; og da de vare der, løb de ad en Sidevei og lode Børnene blive tilbage.

H.BOETZEL

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

G Doré
H. PISAN

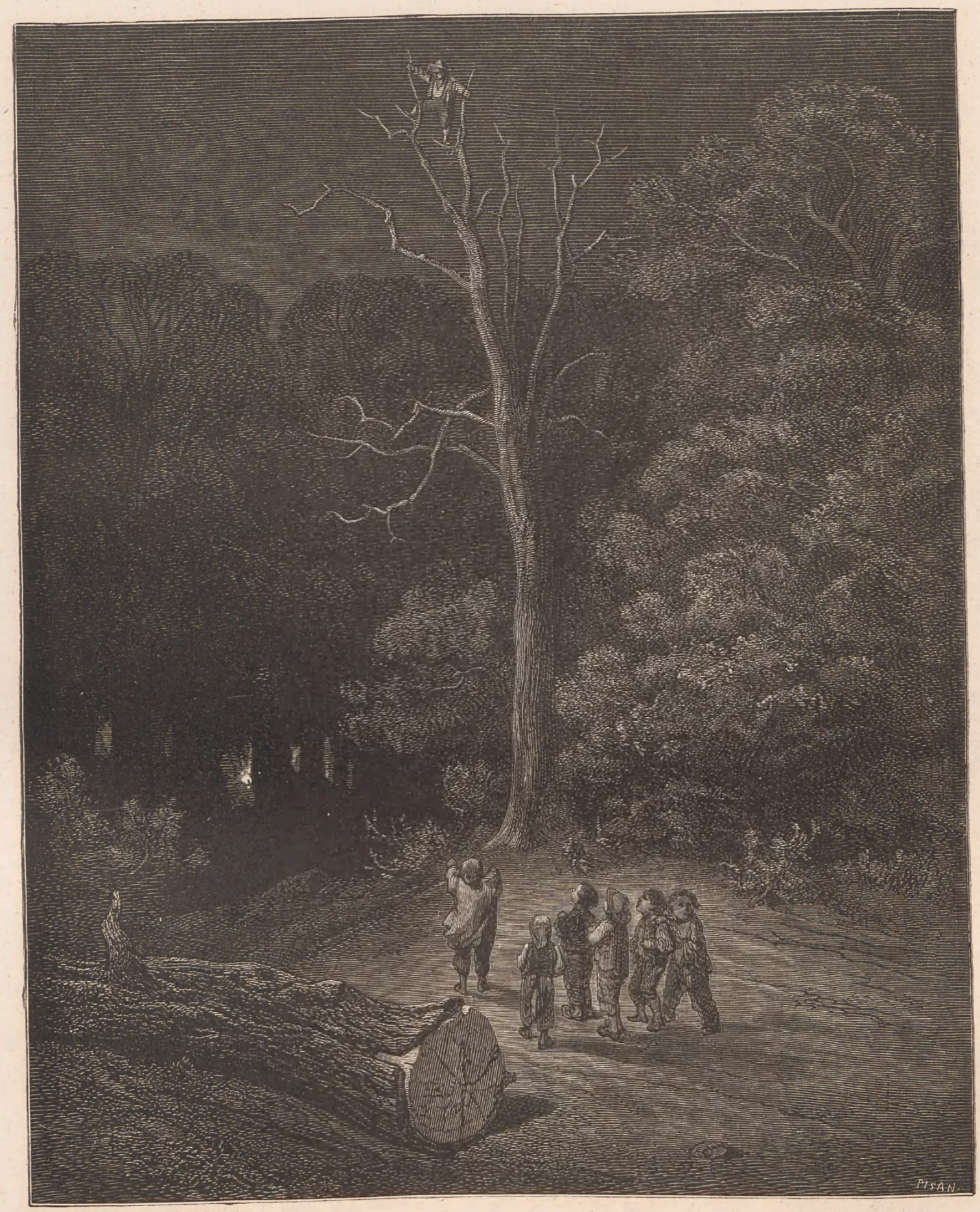
PISAN.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tommeliden tog sig ikke dette meget nær, da han nemlig troede med Lethed at gjenfinde Tilbageveien ved Hjælp af Brødkrummerne, som han havde strøet overalt, hvor han havde gaaet. Men hvor blev han ikke forfærdet, da han ikke kunde finde en eneste Krumme! Fuglene vare komne, og de havde spiist dem.

Nu vare Børnene meget bedrøvede; thi jo mere de forvildede sig, jo dybere kom de ind i Skoven. Natten faldt paa, og der reiste sig en stærk Storm, som voldte dem frygtelig Angst. De syntes paa alle Kanter ikke at høre Andet end Hyl af Ulve, som kom for at æde dem. De vovede næstèn ikke at tale til hinanden eller see sig om. Saa faldt der en stærk Pladskregn, som blødte dem lige til Skindet; ved hvert Skridt gled de og faldt i Dyndet og reiste sig heelt tilsølede og vidste ikke, hvordan de skulde tage for sig med Hænderne.

Tommeliden klavrede høit op i et Træ for at see, om han ikke kunde opdage Noget. Han kiggede til alle Sider og fik Øie paa en svag Lysning som af et brændende Lys; men det var langt borte hiinsides Skoven. Han steg ned af Træet; men knap satte han Fod paa Jorden, før han ikke saae Lysningen mere, hvilket gjorde ham næsten utrøstelig. Da han imidlertid en god Stund var gaaet med sine Brødre ad den Kant, hvor han havde seet Lyset, og var kommet ud af Skoven, blev det atter synligt.

Tilsidst ankom de til det Huus, hvor Lyset brændte, men ikke uden Frygt og Bæven; thi mangen Gang tabte de det af Sigte, hvilket var Tilfældet, hver Gang de maatte stige nedad en eller anden Skraaning. De bankede paa Døren, og en skikkelig Kone kom og lukkede op.

Hun spurgte dem, hvad de vilde.

Tommeliden svarede, at de vare fattige Børn, som havde forvildet sig i Skoven, og som nu bade om Nattely for gode Ord.

Da Konen saae, hvor smukke de Alle vare, brast hun i Graad og sagde til dem: »Ak! I stakkels Børn, hvor ere I komne her! I maae vide, at her boer en Trold, som æder smaa Børn!«

»Herregud, kjære Madame!« svarede Tommeliden og skjælvede over hele Kroppen ligesom hans Brødre, »hvad skulle vi gribe til? Det er ganske vist, at Skovens Ulve ikke ville undlade at æde os inat, hvis De ikke vil skjænke os Huusly; og skulde Galt være, saa ville vi dog hellere spises af Herren; maaskee han dog vilde have Medlidenhed med os, dersom De vil bede ham derom.«

Troldens Kone, som troede, at hun kunde holde dem skjulte for sin Mand til næste Morgen, lod dem komme indenfor og lod dem varme sig ved en stor Ild; thi der var et heelt Faar paa Spid til Troldens Aftensmad.

Da de begyndte at blive lidt opvarmede, hørte de, at man tre, fire Gange slog stærkt paa Døren; det var Trolden, som kom hjem. Hans Kone lod strax Børnene skjule sig under Sengen og skyndte sig at lukke Døren op.

Det Første, Trolden spurgte om, var, om Aftensmaden var færdig, om der var tappet Viin, hvorpaa han strax satte sig tilbords. Faaret var endnu ganske blodigt; men det syntes han var saameget desbedre. Han snusede tilhøire og tilvenstre og sagde, at han kunde lugte frisk Kjød.

Hans Kone sagde, at saa maatte det være den Kalv, hun nylig havde flaaet, som han kunde lugte.

»Jeg lugter raat Kjød, siger jeg Dig endnu engang,« svarede Trolden og saae paa sin Kone med onde Øine. Med disse Ord stod han op fra Bordet og gik lige hen til Sengen.

»Aa!« udraabte han; »saadan vil Du tage mig ved Næsen, forbandede Qvinde! Jeg veed ikke, hvad der afholder mig fra ogsaa at æde Dig; Du maa være glad ved, at Du er et saa gammelt Dyr. See, her er da noget Vildt, det kommer mig meget tilpas, da jeg vil tractere tre Trolde af mine Venner, som en af Dagene komme for at besøge mig.«

Saa trak han Drengene ud paa Gulvet, den ene efter den anden.

De stakkels Børn kastede sig paa Knæ og bade om Naade; men de havde at gjøre med den grusomste Trold; langtfra at have Medlidenhed, slugte han dem allerede med Øinene og forsikkrede sin Kone, at det vilde blive en rigtig Lækkerbidsken, naar hun fik dem tillavet med en god Sauce. Han hentede en stor Kniv, gik hen til de stakkels Drenge, medens han sleb den paa en lang Steen, som han holdt i sin venstre Haand.

Han havde allerede taget fat paa een af dem, da sagde hans Kone til ham: »Hvad er det værd, at gjøre det saa silde? Har Du ikke Tid nok dertil imorgen?«

»Hold Mund!« svarede Trolden; »saa blive de mørere.«

»Men Du har ovenikjøbet saa meget Kjød,« vedblev hans Kone; »her er en Kalv, to Faar og et halvt Sviin.«

»Du har Ret,« sagde Trolden; »giv dem en god Aftensmad, for at de ikke skulle blive magre, og lad dem saa gaae tilsengs.«

Den skikkelige Kone blev meget glad og bragte dem en rigelig Aftensmad; men de kunde Intet nyde, saa betagne af Angst og Skræk, som de vare.

Trolden selv gav sig til at drikke, han var ganske henrykt over at have et saa herligt Maaltid at sætte for sine Venner. Han drak en halv Snees Kruus flere end sædvanligt, hvilket steg ham saaledes til Hovedet, at han var nødt til at lægge sig.

BANNEMAKER
G. Doré

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trolden havde syv Døttre, som endnu kun vare Børn. Disse smaa Troldunger havde allesammen en meget smuk Hudfarve, fordi de spiste raat Kjød ligesom deres Fader. De havde smaa, runde, graae Øine, en krum Næse og en meget stor Mund og lange, skarpe Tænder, som stode vidt fra hinanden. De vare endnu ikke meget ondskabsfulde; men de lovede godt, thi de havde for Vane at bide smaa Børn for at suge deres Blod. De vare tidligt bragte tilsengs og laae alle Syv i en bred Seng, hver med en Guldkrone paa Hovedet. I samme Kammer stod der en anden Seng af samme Størrelse; her lod Troldens Kone de syv Smaadrenge lægge sig; derpaa gik hun selv ned og lagde sig hos sin Mand.

Tommeliden, som havde bemærket, at Troldens Døttre havde Guldkroner paa Hovederne, og som var bange for, at Trolden skulde fortryde ikke at have skaaret Halsen over paa dem samme Aften, krøb ved Midnatstid ud af Sengen; han tog sine Brødres og sin egen Hue af, gik ganske sagte hen og tog Troldpigernes Guldkroner, som han satte paa sine Brødres og sit eget Hoved, og smykkede de syv smaa Piger med Huerne. Han tænkte nemlig, at Trolden skulde tage feil og ansee ham og hans Brødre for Pigerne og Pigerne for Drengene, som han vilde skjære Halsen over paa.

Tingen gik heldigviis, som han havde formodet; thi da Trolden ved Midnatstid var vaagnet, fortrød han, at han havde opsat til næste Dag, hvad han kunde gjøre om Aftenen. Han sprang derfor rask ud af Sengen og greb sin store Kniv. »Lad os see,« sagde han, »hvordan de have det, de smaa Narre; det er aldrig værd at opsætte Noget.« Han famlede sig op til sine Døttres Kammer og kom hen til den Seng, hvor de smaa Drenge laae.

Drengene sov allesammen undtagen Tommeliden; men han blev ogsaa ordentlig bange, da han følte Troldens Haand, der ragede ham paa Hovedet, ligesom han havde raget paa alle de sex Andres. Trolden, som følte Guldkronerne, sagde: »Naa, der havde jeg nær begaaet en net Streg; jeg har sagtens drukket for Meget igaaraftes.« Derpaa gik han hen til sine Døttres Seng, og da han havde rørt ved de smaa Drenges Huer, sagde han: »Aha! her ere de, mine Fyre; nu rask til Arbeidet!«

Med disse Ord skar han udenvidere Halsen over paa sine syv Døttre.

Veltilfreds med denne Forretning lagde han sig hos sin Kone.

Saasnart Tommeliden hørte Trolden snorke, vækkede han sine Brødre og fik dem i al Hast til at klæde sig paa og at følge med ham. De gik ganske sagte ned i Haven og kravlede over Muren. Skjælvende og bævende løb de hele Natten uden dog at vide, hvor de kom hen.

Da Trolden vaagnede, sagde han til sin Kone: »Gaa nu op og bring de smaa Knægte fra igaaraftes istand.«

Troldqvinden blev meget forundret over Mandens Godhed, da hun ikke anede, hvad han forstod ved at gjøre dem istand, men troede, at han befalede hende at gaae op og klæde dem paa. Hun gik altsaa derop, men blev meget forfærdet, da hun fik Øie paa sine syv Døttre, der laae slagtede og svømmende i deres Blod. Det Første, hun gjorde, var at falde i Besvimelse, — (thi dette er den første Udvei, som næsten alle Fruentimmer i lignende Tilfælde finde paa).

Da Trolden var bange for, at hans Kone skulde være for længe om det Arbeide, som han havde befalet hende at udrette, gik han ovenpaa for at hjælpe hende; men han blev ikke mindre forfærdet end hans Kone, da dette rædsomme Syn kom ham for Øie.

»Ak! hvad har jeg dog gjort!« raabte han. »De skulle komme til at betale det, de Slyngler, og det paa Øieblikket.« Han øste strax en Potte Vand over sin Kones Ansigt, og da hun var kommet til sig selv igjen, sagde han: »Giv mig hurtigt mine Syvmilestøvler, for at jeg kan faae fat paa Drengene.«

Han gav sig strax paa Farten, og da han havde løbet til alle Sider, kom han endelig paa den Vei, hvor de stakkels Drenge rendte, og de vare da ikke mere end hundrede Skridt fra deres Faders Bolig. De saae, hvorlunde Trolden skred fra Fjeld til Fjeld og skrævede over Floder ligesaa let, som om det havde været den mindste Bæk.

Tommeliden, som fik Øie paa en huul Klippe i Nærheden af det Sted, hvor de netop vare, bad sine sex Brødre om at skjule sig der og krøb ogsaa selv derind, men kiggede bestandigt ud for at see, hvor Trolden blev af.

Denne, som følte sig meget træt af den lange Vei, han til ingen Nytte havde rendt (thi Syvmilestøvler kunne ogsaa nok tage paa en Mands Kræfter), fik Lyst til at hvile sig, og hændelsesviis satte han sig paa den Klippe, i hvis Hule de smaa Drenge havde skjult sig. Da han var overmaade træt, faldt han isøvn efter at have ligget der nogen Tid og begyndte at snorke saa frygteligt, at de stakkels Drenge bleve ligesaa bange, som da han kom med sin store Kniv for at skjære Halsen over paa dem.

Tommeliden var noget mindre bange, han bad sine Brødre at rende i fuldt Spring hjem, medens Trolden endnu laae i dyb Søvn, og ikke at være ængstelige for ham selv. De fulgte hans Raad og kom ogsaa hurtigt hjem.

Tommeliden nærmede sig til Trolden, trak med Lempe hans Støvler af og fik dem

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

strax selv paa. Støvlerne vare rigtignok meget store og meget vide; men da de vare fortryllede, havde de den Egenskab at kunne blive store og smaa efter de Been, de skulde trækkes paa, saa at de ogsaa passede til hans Fødder og Been, som om de vare syete til ham.

Han gik lige til Troldens Huus, hvor han traf Konen svømmende i Taarer ved sine Døttres Lig. Tommeliden sagde til hende: »Deres Mand er i stor Fare; han er nemlig taget til Fange af en Flok Røvere, som have svoret at dræbe ham, hvis han ikke giver dem alt sit Guld og alt sit Sølv. I det Øieblik, da de holdt ham Dolken paa Struben, fik han Øie paa mig og bad mig underrette Dem om, hvorledes han var stedet, og bede Dem udlevere mig Alt, hvad han eier af Værdi, uden at holde Noget tilbage, da de ellers uden Naade vilde dræbe ham. Da det haster meget, har han selv ladet mig tage sine Syvmilestøvler paa, som De seer, deels for at jeg kunde komme rask afsted, og tillige for at De ikke skulde troe, at jeg var en fræk Løgner.«

Den stakkels Kone blev meget forskrækket og udleverede ham strax Alt, hvad hun havde; thi skjøndt denne Trold aad smaa Børn, var han ikke destomindre en meget god Ægtemand. Tommeliden kom saaledes hjem til sin Fader med alle Troldens Rigdomme, og her blev han nu modtaget med stor Glæde.

Der er rigtignok dem, som ikke ere enige om denne sidste Omstændighed, og som paastaae, at Tommeliden aldrig saaledes har plyndret Trolden; han havde rigtignok ikke gjort sig Samvittighed af at tage Troldens Syvmilestøvler, fordi denne kun brugte dem til at jage efter smaa Børn. Samme Folk forsikkre, at de have det fra en paalidelig Kilde, ja at de endogsaa have spiist og drukket i Brændehuggerens Huus.

De fortælle, at da Tommeliden havde trukket Troldens Støvler paa, var han gaaet til Hoffet, hvor han vidste at man var i stor Ængstelse for en Armee, som stod to hundrede Mile derfra, og ønskede at erfare Udfaldet af et Slag, som man nylig havde leveret.

Han gik, fortælle de videre, lige til Kongen og sagde til ham, at hvis han ønskede det, vilde han inden Aften bringe ham Efterretninger fra Armeen. Kongen lovede ham en stor Sum Penge, hvis det lykkedes ham. Tommeliden bragte Efterretninger selvsamme Aften; og da han ved dette første Løb var kommet i Ry, kunde han fortjene Saameget, som han vilde. Kongen betalte ham nemlig udmærket godt for at bringe Befalinger til Armeen, og en stor Mængde Damer gav ham Alt, hvad han forlangte, for ved hans Hjælp at faae Noget at vide fra deres Elskere, — og dette Sidste tjente han meest ved. Saa var der ogsaa nogle

Koner, som medgave ham Breve til deres Ægtemænd; men de betalte ham saa slet, og Beløbet var saa ringe, at han ikke brød sig om at føre tilbogs, hvad han tjente paa denne Maade.

Da han i nogen Tid saaledes havde arbeidet som Coureer og derved skrabet en stor Formue sammen, tog han hjem til sin Fader, hvor han, som man let kan begribe, blev gjenseet med usigelig Glæde. Han satte hele Familien i god Stand. Han kjøbte nyskabte Embeder til sin Fader og til sine Brødre, hvorved han forsørgede dem Alle, og gjorde sig selv paa samme Tid særdeles yndet.

PRINDSESSEN I DEN SOVENDE SKOV.

Saa var der engang en Konge og en Dronning, de vare meget bedrøvede, fordi de ingen Børn havde, saa bedrøvede, at det ikke er til at beskrive. De tog til alle mulige Sundhedsbrønde; hellige Løfter, Valfarter, alt Muligt blev forsøgt; men lige lidt hjalp det. Imidlertid blev Dronningen dog tilsidst frugtsommelig og nedkom med en Datter. Man foranstaltede en smuk Daabsfest; alle de Feer, som man kunde finde i Landet (der fandtes syv), indbød man til at staae Fadder til den lille Prindsesse. Hver af dem skulde nemlig skjænke hende en Gave; thi dette var paa den Tid Feernes Sædvane, og paa denne Maade vilde Prindsessen erholde alle optænkelige Fuldkommenheder.

Efterat Daabshandlingen var foretaget, kom hele Selskabet tilbage til Kongens Slot, hvor der var anrettet et prægtigt Festmaaltid for Feerne. Foran hver af dem lagde man en glimrende Dækning med et Futteral af massivt Guld, hvori der var en Skee, en Gaffel og en Kniv af fiint Guld, smykkede med Diamanter og Rubiner.

Men da Alle havde taget Plads ved Bordet, saae man en gammel Fee træde ind; hende havde man ikke indbudet, fordi hun i mere end halvtredsindstyve Aar ikke var kommet udenfor det Taarn, hun beboede, saa man maatte troe, at hun enten var død eller forgjort. Kongen lod lægge en Dækning for hende; men det var ikke muligt at lade hende faae et Futteral af massivt Guld som de Andres, da man kun havde ladet gjøre syv saadanne til de syv unge Feer. Den Gamle troede derfor, at man saae ned paa hende, og mumlede nogle Trusler mellem Tænderne.

En af de unge Feer, som just sad ved Siden af hende, hørte dette; og da hun nok begreb, at hun kunde falde paa at skjænke den lille Prindsesse en eller anden skadelig Gave, saa skyndte hun sig, da man reiste sig fra Bordet, at skjule sig bag et Betræk paa Væggen, for at komme til at tale sidst og derved maaskee, saameget det stod i hendes Magt, at forebygge det Onde, som den Gamle maaskee vilde have anstiftet.

Imidlertid begyndte Feerne at uddele deres Gaver til Prindsessen. Den yngste skjænkede hende den Gave, at hun skulde blive den deiligste Pige i Verden; den næste, at hun skulde besidde Forstand som en Engel; den tredie, at der skulde være udbredt en beundringsværdig Ynde over Alt, hvad hun foretog sig; den fjerde, at hun skulde dandse mesterligt; den femte, at hun skulde synge som en Nattergal; den sjette, at hun skulde spille alle Slags Instrumenter til høieste Fuldkommenhed.

Nu kom Touren til den gamle Fee; hendes Hoved rystede mere af Ærgrelse end af Ælde, og hun sagde, at Prindsessen skulde komme til at stikke sin Haand paa en Teen, og at hun skulde komme til at døe deraf.

Denne skrækkelige Gave bragte hele Forsamlingen til at skjælve, og der var ikke Een, som jo fældede Taarer.

Men i samme Øieblik kom den unge Fee frem fra sit Skjul bag Tapetet og raabte med høi Røst disse Ord: »Min Konge og min Dronning! værer rolige: Eders Datter skal ikke døe! Jeg har rigtignok ikke Magt nok til aldeles at forhindre, hvad den Gamle har gjort; Prindsessen vil vistnok stikke sin Haand paa en Teen; men istedetfor at døe deraf, vil hun blot falde i en dyb Søvn, som vil vare i hundrede Aar, og efter den Tids Forløb vil der komme en Kongesøn og vække hende.«

For at undgaae den Ulykke, som den Gamle havde forkyndt, lod Kongen strax udstede en Forordning, ifølge hvilken han under Livsstraf forbød Alle og Enhver at spinde med Teen og at bære Tene hos sig.

Da Prindsessen var blevet femten eller sexten Aar gammel, og Kongen og Dronningen engang vare tagne ud til et af deres Lystslotte, hændte det sig, at den unge Pige, ved at gaae omkring i Slottet og stige op fra Værelse til Værelse, kom høit op i et Taarn og ind i et lille Qvistkammer, hvor der sad en skikkelig gammel Kone ganske alene og spandt sin Tot. Denne gamle Kone havde ikke hørt Tale om, at Kongen havde forbudt at spinde paa Teen.

»Hvad bestiller I der, min gode Kone?« sagde Prindsessen.

»Jeg spinder, min smukke Jomfrue!« svarede den Gamle, som ikke kjendte Prindsessen.

G. Doré

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

»Aa, hvor det er net!« vedblev Prindsessen; »hvordan bærer man sig ad med det? Lad mig dog see, om jeg ikke kunde gjøre det Samme.«

Næppe havde hun taget Tenen i Haanden, før hun, som var meget livlig og lidt uforsigtig, strax stak sig i Haanden og besvimede. Det var jo Feernes Beslutning.

Den gode, gamle Kone blev meget bestyrtet og raabte om Hjælp. Der kom Folk fra alle Kanter, man stænkede Prindsessen i Ansigtet med Vand, man løste hendes Snørliv op, man slog hende i Hænderne, man gned hendes Tindinger med Lavendelvand; men alt dette bragte hende ikke tillive.

Under al denne Støi var Kongen ogsaa kommet derop, han mindedes Feernes Forudsigelse, og da han nok indsaae, at det maatte gaae saaledes, siden Feerne havde sagt det, lod han Prindsessen lægge paa en Seng, hvis Klæder vare broderede med Guld og Sølv, og som stod i Slottets smukkeste Sal. Hun saae ud som en Engel, saa deilig var hun; thi hendes Besvimelse havde ikke berøvet hende de levende Farver: hendes Kinder vare rosenrøde, og Læberne som Coraller. Kun havde hun Øinene lukkede; men man hørte hendes sagte Aandedræt, hvilket beviste, at hun ikke var død. Kongen befalede, at man skulde lade hende sove i Ro, til den Time kom, da hun maatte vaagne.

Den gode Fee, som havde frelst hendes Liv ved at fordømme hende til hundrede Aars Søvn, var i det Øieblik, da Ulykken ramte Prindsessen, tolv tusinde Mile derfra i Kongeriget Mataquin; men hun fik snart Underretning derom ved en lille Dreng, som havde Syvmilestøvler; det er Støvler, med hvilke man gaaer syv Miil ved hvert Skridt. Feen begav sig strax paa Veien, og efter en Times Forløb saae man hende komme kjørende i en gloende Vogn, trukket af Drager.

Kongen gik ud og hjalp hende ud af Vognen. Hun billigede Alt, hvad han havde foranstaltet; men da hun var meget forudseende, betænkte hun strax, hvor Prindsessen vilde være i Forlegenhed, naar hun engang vaagnede og fandt sig ganske alene i det gamle Slot; og saa indrettede hun Alt, som følger.

Med sin Tryllestav berørte hun alle dem, som vare i Slottet, saa nær som Kongen og Dronningen: Huusholdersker, Hofdamer, Kammerpiger, Kammerherrer, Officierer, Huushovmestere, Kokke, Kokkedrenge, Løbedrenge, Gardere, Pager og Laquaier; hun rørte ogsaa alle de Heste, som stode i Staldene, tilligemed Staldknegtene, de store Bulbidere i Baggaarden, og den lille Pruffle, Prindsessens lille Skjødehund, som laa ved Siden af hende paa Sengen. Saasnart hun havde rørt dem, faldt de Alle i Søvn, saa at de ikke kunde vaagne før paa samme Tid som

deres Herskerinde, for at de kunde være paa Pletten for at opvarte hende, naar hun trængte dertil. Endogsaa de Stegespid, som stode ved Ilden med Agerhøns og Fasaner paa, faldt i Søvn, og Ilden med. Alt dette var et Øiebliks Sag; Feerne bruge ikke lang Tid til deres Dont.

Da nu Kongen og Dronningen havde kysset deres kjære Datter, uden at hun vækkedes derved, forlode de Slottet og lode offentligt kundgjøre, at Ingen, ihvem det saa var, maatte komme det nær.

Men dette Forbud havde ikke været nødvendigt; thi i et Qvarteers Tid opvoxede der rundtom Slotshaven en saa stor Mængde store og smaa Træer, Buske og Tjørnekrat, der vare saa indfiltrede i hinanden, at hverken Folk eller Fæ kunde trænge igjennem; og man saae ikke Andet end Slottets Taarnspiir, og det maatte endda være i lang Frastand. Man tvivlede ikke paa, at dette jo var en Streg af Feen, for at Prindsessen, medens hun sov, ikke skulde være udsat for nysgjerrigt Besøg.

Hundrede Aar forløb; der regjerede i Landet en Konge, som var af en anden Familie end den sovende Prindsesse. Da denne Konges Søn engang var paa Jagt i Omegnen af Slottet, spurgte han, hvad det var for Taarne, som man kunde see rage op over en stor og tæt Skov. Enhver fortalte ham, hvad han selv havde hørt fortælle: Nogle sagde, at det var et gammelt Slot, hvor der var Spøgelser og Gjengangere; Andre, at alle Landets Troldmænd her holdt deres Sammenkomster. De Fleste troede, at der i Slottet boede en Menneskeæder, som bragte alle de Børn, som han fangede, derind for at kunne æde dem i Mag uden at blive forfulgt, da han alene var istand til at bane sig Vei gjennem Krattet.

Prindsen vidste ikke, hvad han skulde troe af alt dette; men saa kom der en gammel Bondemand og sagde til ham: »Naadigste Prinds! det er nu over halvtredsindstyve Aar siden, da hørte jeg min Fader fortælle, at der i dette Slot var en Prindsesse, den deiligste, man kunde see for sine Øine; at hun var fordømt til at sove der i hundrede Aar, men at hun skulde vækkes af en Kongesøn, for hvem hun var bestemt.«

Ved denne Beretning kom den unge Prinds i Fyr og Flamme; han troede uden at tvivle derom, at han nok skulde udføre denne smukke Bedrift; og drevet af Kjærlighed og Lyst til Hæder besluttede han paa Stedet at undersøge, hvorledes Sagen forholdt sig.

Næppe var han kommet nær hen til Skoven, før alle de store Træer, Tjørnekrattet og Buskene af sig selv aabnede sig og lode ham træde ind. Han gik henimod Slottet, som han saae ved Enden af en lang Allee, han var kommet ind i. Men han blev en Smule overrasket, da han saae, at ingen af hans Ledsagere havde været istand til at følge med, eftersom Krattet

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

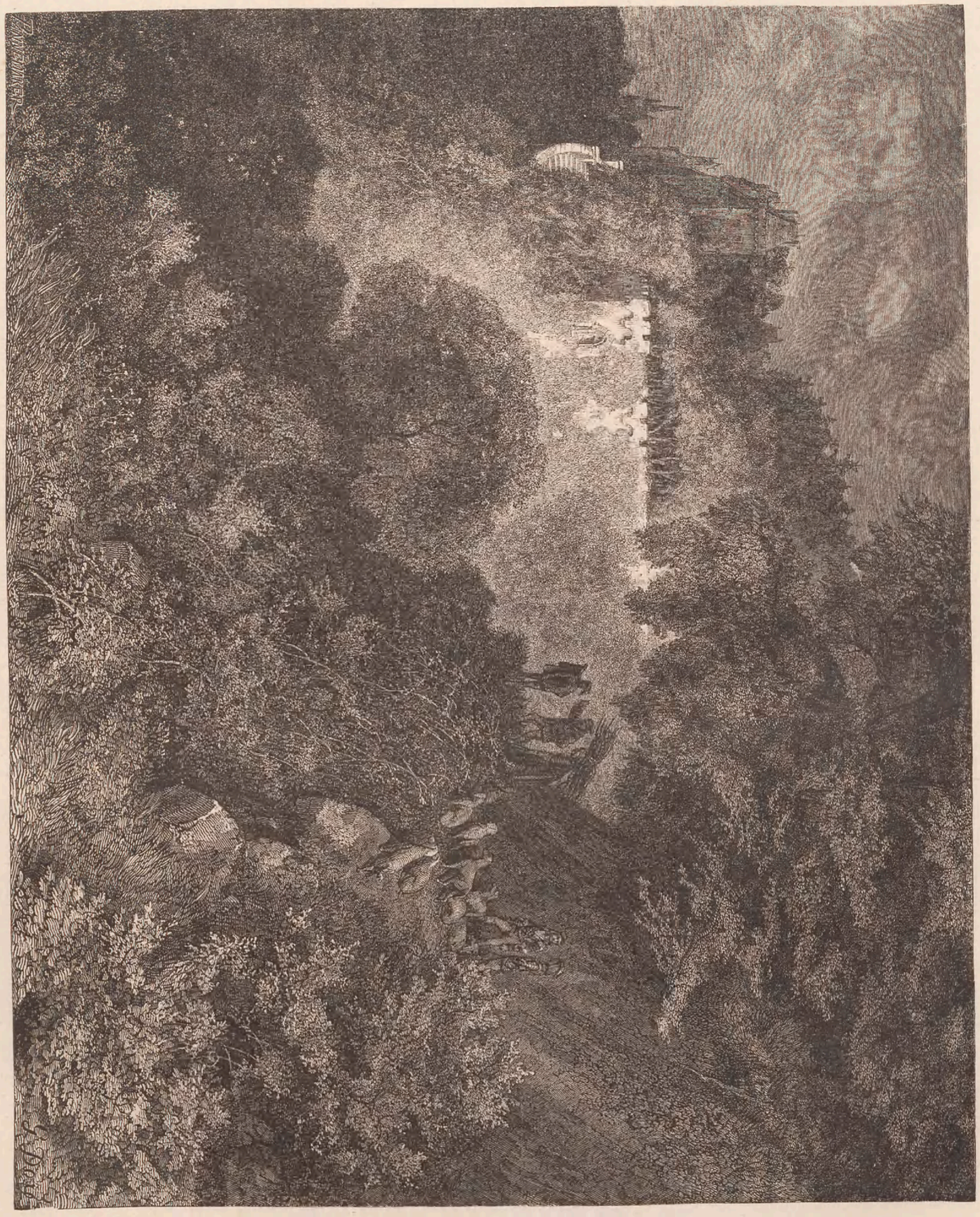

PISAN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

G. Doré
L. Dixon sc.

lukkede sig bagved ham ved hvert Skridt, han gjorde. Dette standsede ham ikke paa hans Vei; en Prinds, som er ung og forelsket, er altid kjæk.

Han kom ind i en stor Forgaard; men Alt, hvad han saae her, var i Begyndelsen nok istand til at faae ham til at gyse af Skræk. Der herskede en rædselfuld Stilhed; Dødens Billede viste sig overalt; overalt laae der Legemer af Mennesker og Dyr, der saae ud som Døde. Han kunde imidlertid dog nok, ved at see paa Schweizernes røde Næser og blussende Ansigter, skjønne, at de kun sov; og deres Bægere, hvori der endnu var nogle Draaber Viin, beviste tydeligt, at de vare faldne i Søvn ved Flasken. Han gik igjennem Slotsgaarden, som var brolagt med Marmor; han steg op ad Trappen og kom ind i Vagtstuen, hvor Garderne stode i Række med Carabinen paa Skuldrene og snorkede, det bedste de kunde. Saa kom han igjennem flere Værelser, som vare fulde af Hofherrer og Damer; de sov Allesammen, Nogle staaende, Andre siddende. Saa kom han ind i en Sal, som var heelt forgyldt, og her mødte ham paa en Seng, hvis Gardiner vare aabne paa alle Sider, det deiligste Syn, som nogensinde var kommet ham for Øie: det var en Prindsesse, som syntes at være femten, sexten Aar gammel, og hvis blændende Skjønhed havde noget Himmelsk og Guddommeligt. Med skjælvende Beundring nærmede han sig og knælede ved Siden af hende.

Da nu i dette Øieblik netop Fortryllelsen var tilende, vaagnede Prindsessen. Hun betragtede ham med saa ømme Blik, som det maaskee ikke syntes passende ved første Møde, og sagde til ham: »Er det Dem, min Prinds? De har længe ladet vente paa Dem.«

Prindsen blev henrykt ved disse Ord og meest ved den Maade, hvorpaa de bleve sagte, og han vidste ikke ret, hvorledes han skulde bevidne hende sin Glæde og sin Tak; han forsikkrede hende, at han elskede hende høiere end sig selv. Hans Tale var en Smule forvirret; men den blev modtaget med saameget mere Behag: der var kun lidt Veltalenhed, men megen Kjærlighed deri. Han følte mere Forlegenhed end hun; men det er ikke at undre sig over. Hun havde havt god Tid til at betænke, hvad hun vilde sige til ham; thi der er al Sandsynlighed for — Historien melder Intet derom — at den venlige Fee havde forskaffet hende glade og behagelige Drømme, medens hun sov saa længe. Nok er det, de talede hele fire Klokketimer sammen, og de havde endnu ikke sagt Halvparten af, hvad de havde at meddele hinanden.

Imidlertid var hele Slottet vaagnet tilligemed Prindsessen, og Enhver gav sig strax ifærd med sin Dont; og da de ikke Alle vare forelskede, vare de nærved at døe af Sult. Hofdamen, der var ligesaa nødlidende som de Andre, blev utaalmodig og sagde ganske høit til Prindsessen, at Maden stod paa Bordet.

Prindsen hjalp Prindsessen ud af Sengen. Hun var i fuld Paaklædning, og hendes Dragt var pragtfuld; men han tog sig vel iagt for at sige hende, at hun var klædt som hans Bedstemoder, og at hun havde en høihalset Krave paa; hun var desuagtet ikke mindre smuk. De gik ind i Spisesalen og bleve her ved Aftensbordet opvartede af Prindsessens Cavalierer. Musikanter, som spillede paa Violiner og Skalmeier, opvartede med gamle, men udmærkede Musikstykker, skjøndt de i hundrede Aar ikke havde spillet dem.

Uden at spilde Tiden viede Hofpræsten dem efter Aftensmaaltidet i Slotskirken, og Hofdamerne trak Gardinerne for Brudesengen. De sov kun lidt; Prindsessen havde jo ikke stor Trang dertil, og Prindsen forlod hende om Morgenen tidligt og vendte tilbage til Byen, hvor hans Fader maaskee var i Urolighed for ham.

Prindsen fortalte ham, at han paa Jagten havde forvildet sig i Skoven, og at han havde sovet i en Kulsviers Hytte, hvor han havde faaet Grovbrød og Ost at spise. Hans Fader, som var en skikkelig Mand, troede, hvad han sagde; men hans Moder vilde ikke rigtigt troe derpaa, og da hun saae, at han næsten hver Dag gik paa Jagt, og at han altid havde en eller anden Undskyldning ved Haanden, naar han havde ligget to, tre Nætter ude, tvivlede hun ikke paa, at der jo maatte være en Kjærlighedshistorie med i Spillet.

Over to Aar levede han saaledes med Prindsessen, og hun fik to Børn, af hvilke den Ældste, som var en Pige, blev kaldet *Morgenrøde*, og den Anden, en Dreng, blev kaldet *Dag*, fordi han syntes at være endnu smukkere end sin Søster.

For at udfritte ham sagde Dronningen flere Gange til sin Søn, at man maatte være nøisom i Livet; men han vovede aldrig at betroe hende sin Hemmelighed. Skjøndt han holdt af hende, var han dog bange for hende; thi hun var af Trolde-Æt, og Kongen havde kun taget hende paa Grund af hendes store Rigdom. Ved Hoffet talede man ganske sagte om, at hun havde de samme Tilbøieligheder som Troldene, saa naar hun saae smaa Børn komme gaaende, havde hun den største Møie med at afholde sig fra at kaste sig over dem; paa Grund heraf vilde Prindsen aldrig aabenbare hende Noget.

Men da Kongen efter to Aars Forløb døde, og Prindsen var blevet Konge, bekjendtgjorde han offentligt sit Giftermaal og begav sig med største Høitidelighed ud for at føre sin Ægtefælle, den unge Dronning, til Residentsen.

Han holdt et prægtigt Indtog med hende i Hovedstaden, hvor hun drog ind siddende mellem sine to Børn.

Nogen Tid efter indlod han sig i Krig med sin Nabo, Keiser Cantalabutte. I sin Fraværelse overdrog han Enkedronningen Regentskabet og anbefalede hende at sørge for hans Kone og Børn.

Han maatte være ved Hæren hele Sommeren; men næppe var han draget bort, før Enkedronningen sendte sin Svigerdatter og hendes Børn til et Landsted i Skoven, for des lettere at kunne tilfredsstille sin rædsomme Lyst.

Nogle Dage efter tog hun derud og sagde en Aften til sin Huushovmester: »Imorgen vil jeg til Middag spise den lille Morgenrøde.«

»Ak, Deres Majestæt!« sukkede Huushovmesteren.

»Som jeg siger, jeg vil spise hende med skarp Sauce!« sagde Enkedronningen, — og hun sagde dette som en ret Troldqvinde, der er lysten efter frisk Kjød.

Da den stakkels Mand nok saae, at hun ikke var at spøge med, greb han sin store Kniv og gik op i den lille Morgenrødes Kammer.

Hun var dengang fire Aar gammel, kom springende og kastede sig smilende om hans Hals og bad ham om Sukkergodt. Han brast i Graad, Kniven faldt paa Gulvet; saa gik han da ned i Baggaarden og skar Halsen over paa et lille Faar og tillavede det med en saa ypperlig Sauce, at Enkedronningen forsikkrede ham, at hun aldrig havde smagt noget saa Fortræffeligt.

Han havde imidlertid faaet den lille Morgenrøde bort og havde givet hende i Forvaring hos sin Kone, som skulde skjule hende i den Bolig, der var indrømmet hende i Baggaarden.

Otte Dage efter sagde den onde Dronning til sin Huushovmester: »Jeg vil til Aftensmad have den lille Dag.«

Manden svarede ikke et Ord, men var fast besluttet paa at narre hende ligesom forrige Gang. Han gik hen for at hente den lille Dag og fandt ham staaende med en lille Fleuret i Haanden og fægtende med en stor Abekat; han var dengang kun tre Aar gammel. Han bar ham ned til sin Kone, som skjulte ham tilligemed den lille Morgenrøde, og istedetfor den lille Dag tilberedte han et meget spædt Kid, som Troldqvinden fandt udmærket fortræffeligt.

Alt dette var gaaet ganske godt hidtil; men en Aftenstund sagde den onde Dronning til Huushovmesteren: »Jeg vil spise Dronningen med samme Sauce som hendes Børn.«

Da blev den stakkels Huushovmester meget bedrøvet; han mistvivlede om endnu engang at kunne narre hende. Den unge Dronning var nemlig over tyve Aar gammel, uden at regne de

hundrede Aar med, som hun havde sovet, og hendes Hud var noget haard, skjøndt den var sneehvid; hvordan skulde man finde et Dyr med en saa seig Hud! Han besluttede altsaa, for at frelse sit Liv, at skjære Halsen over paa Dronningen og gik op i hendes Kammer med det faste Forsæt at gjøre det af med Et.

Han satte sig i Raseri, og med Dolken i Haanden traadte han ind i den unge Dronnings Kammer; for imidlertid ikke at overraske hende, meddeelte han hende med megen Underdanighed, hvad Enkedronningen havde befalet ham at gjøre.

Den unge Dronning sagde, idet hun strakte sin Hals frem: »Gjør det, gjør det! Udfør hendes Befaling! Saa faaer jeg mine Børn igjen at see, mine stakkels Børn, som jeg elskede saa inderligt!«

Hun troede nemlig, at de vare døde, thi man havde ikke sagt hende, hvor man havde ført dem hen.

»Nei, nei, Deres Majestæt!« sagde den stakkels Huushovmester ganske rørt, »De skal ikke døe, De skal endogsaa komme til at gjensee Deres Børn; men det maa være i mit Huus, hvor jeg har skjult dem, og jeg vil endnu engang bedrage Enkedronningen ved at give hende en ung Hind at spise istedetfor Dem.«

Han førte hende strax til sin Bolig, og medens hun her kyssede sine Børn og græd med dem, skyndte han sig at tillave en Hind, som Dronningen fik til Aftensmad og spiste med samme Begjærlighed, som om det havde været den unge Dronning. Hun følte sig meget vel tilfreds ved sin Grumhed, og hun besluttede at sige til Kongen, naar han kom hjem, at de rasende Ulve havde ædt den unge Dronning og hendes to Børn.

En Aftenstund, da hun som sædvanlig sneg sig om i Slottets Gaarde og Baggaarde for at opsnuse noget frisk Kjød, hørte hun inde fra en Stue den lille Dag græde, fordi hans Moder, den unge Dronning, vilde give ham Riis, da han havde været uartig; og hun hørte ogsaa den lille Morgenrøde bede for sin Broder. Troldqvinden gjenkjendte baade Dronningens og Børnenes Stemmer; hun blev rasende over at være blevet bedraget, og med en saa frygtelig Stemme, at den bragte Alle til at skjælve, befalede hun, at man midt i Gaarden skulde sætte et stort Kar, som hun lod fylde med Tudser, Snoge, Hugorme og Slanger, og i dette Kar vilde hun lade Dronningen og hendes Børn, Huushovmesteren, hans Kone og hans Tjenestepige omkomme. Hun befalede derpaa at føre dem Alle bagbundne hid.

Allerede stode de der, og Bødlerne lavede sig til at kaste dem i Karret, da Kongen, som man ikke havde ventet saa snart, kom ridende ind i Gaarden. Han havde redet i flyvende Fart og spurgte nu ganske forbauset, hvad dette frygtelige Syn skulde betyde.

Ingen vovede at svare ham herpaa; men Troldqvinden blev rasende ved at see ham komme, kastede sig selv hovedkulds i Karret og blev i et Øieblik fortæret af de stygge Udyr, hvormed hun havde fyldt det.

Kongen kunde ikke Andet end blive noget bedrøvet, det var jo dog hans Moder; men han trøstede sig snart hos sin smukke Kone og med sine Børn.

ASKEPOT

ELLER

DEN LILLE GLASTØFFEL.

I fordums Tid var der en Adelsmand, han giftede sig anden Gang, og hans anden Kone var saa hovmodig og stolt, at det ikke var til at beskrive. Hun havde to Døttre af samme Sindelag, som i Et og Alt lignede hende. Manden selv havde ogsaa en Datter, men hun var mageløs blid og elskværdig; dette var et Arvegods efter hendes Moder, som havde været en elskelig Kone. Aldrig saasnart var Brylluppet forbi, før Stedmoderen gav sit onde Sind frit Løb; hun kunde ikke udstaae den unge Piges gode Egenskaber, fordi de viste hendes egne Døttre i et endnu værre Lys. Hun lod hende foretage alle de laveste Arbeider i Huset: den unge Pige maatte vadske Tallerkener, Fade og Trapper, hun maatte skure Gulv i Fruens og Frøkenernes Værelser. Hun sov høit oppe i Huset i et Tagkammer paa en ussel Straasæk, medens hendes Stedsøstre havde Kammere med indlagt Gulv, Senge efter nyeste Mode og Speile, hvori de kunde see sig fra Øverst til Nederst.

Den stakkels Pige taalte alt dette med Taalmodighed og vovede ikke at beklage sig for sin Fader; han vilde have skjændt paa hende, eftersom han aldeles stod under sin Kones Tøffel. Naar den unge Pige var færdig med sit Arbeide, satte hun sig i Krogen ved Kaminen, ja endogsaa i selve Asken, og paa Grund heraf blev hun i hele Huset i Almindelighed kaldt Askefjæs. Den yngre Stedsøster, der ikke var saa ildesindet som den Ældste, kaldte hende Askepot. Imidlertid var Askepot, trods sine usle Klæder, tusinde Gange skjønnere end sine Søstre, der vare saa prægtigt paaklædte.

Nu hændtes det, at Kongens Søn vilde give et Bal, hvortil han indbød Alt, hvad der var fornemt. Ogsaa vore to Frøkener bleve indbudte, thi de gjorde stor Opsigt i Landet. De vare meget glade og havde meget travlt med at vælge Kjoler og Hovedpynt, som kunde klæde dem bedst. Dette var da en ny Plage for Askepot, thi hun maatte stryge sine Søstres Linned og pibe deres Manchetter. Der blev ikke talt om Andet end om, hvordan Paaklædningen skulde være.

Den Ældste sagde: »Jeg vil tage min røde Fløielskjole paa og mit engelske Smykke.«

»Og jeg«, sagde den Yngre, »tager rigtignok kun mit daglige Skjørt paa; men til Gjengjæld vil jeg bære min Robe af Guldmor og mit Diamantsmykke, som ikke just er saa ringe.«

Man sendte Bud efter den bedste Haarkunstnerinde, som maatte krølle Haaret i to Rækker Bukler, og man kjøbte Skjønpletter hos den bedste Fabrikant.

Nu kaldte de paa Askepot for at høre hendes Mening; thi hun havde en meget god Smag. Askepot gav dem de bedste Raad, hun vidste, og tilbød sig selv at frisere dem, hvilket de gjerne toge imod.

Medens hun krusede deres Haar, sagde de til hende: »Askepot, havde Du ikke Lyst til at gaae paa Bal?«

»Ak, mine Frøkener! De ville nok drille mig; paa saadanne Steder passer jeg ikke.«

»Du har Ret,« svarede de, »man vilde lee Dig ud, naar man saae en saadan Askefjæs komme paa Bal.«

En Anden end Askepot vilde have friseret dem forkeert; men hun var godmodig, og hun gjorde sit Arbeide fuldkommen godt.

De to Stedsøstre kunde i hele to Dage hverken spise eller drikke, saa henrykte og glade som de vare. Et heelt Dousin Snørelidser sprang, mens man snørede dem, at de skulde blive smallere om Livet, og de stode næsten hele Tiden og speilede sig.

Endelig kom da den lykkelige Dag; man tog afsted, og Askepot fulgte dem med Øinene, saalænge hun kunde. Da hun havde tabt dem af Syne, gav hun sig til at græde. Hendes Gudmoder, som saae hende græde, spurgte, hvad der feilede hende.

»Jeg vilde gjerne« — men hun græd saa heftigt, at hun ikke kunde fuldende Sætningen.

Hendes Gudmoder, som var en Fee, sagde til hende: »Du vilde vel gjerne paa Bal, ikke sandt?«

»Ak ja!« sukkede Askepot.

»Naa da, hvis Du er en god Pige, saa skal jeg faae Dig paa Bal.«

Gudmoderen førte hende ind i sit eget Kammer og sagde til hende: »Løb ned i Haven og bring mig et Græskar.«

Askepot skyndte sig og plukkede det smukkeste Græskar, hun kunde finde, og bragte det til sin Gudmoder, skjøndt hun ikke kunde begribe, hvorledes dette Græskar skulde kunne bringe hende paa Bal.

Gudmoderen hulede Frugten, saa at kun Skallen var tilbage, og berørte den med sin Vaand, og strax blev Græskarret forvandlet til en deilig, forgyldt Kareth. Derpaa kiggede hun ind i sin Musefælde, og fandt der sex levende Muus. Hun bad Askepot at løfte Faldlugen en Smule op, og enhver Muus, der kom listende ud, gav hun et lille Svip med sin Vaand, saa Musen strax blev forvandlet til en deilig Hest, og der snart stod et prægtigt Spand af musegraae, skimlede Heste.

Da hun nu var i Forlegenhed for, hvor hun skulde faae en Kudsk fra, saa sagde Askepot: »Jeg vil see efter, om der ikke skulde være en Rotte i Rottefælden, den kunde vi gjøre en Kudsk af.«

»Du har Ret,« sagde hendes Gudmoder, »gjør det!«

Askepot bragte hende Rottefælden, hvori der just var tre store Rotter.

Feen greb een af dem, som netop havde et pragtfuldt Skjæg; og da hun havde berørt den, blev den forvandlet til en tyk Kudsk, som havde det deiligste Overskjæg, man nogensinde havde seet. Derpaa sagde hun til Askepot: »Gaa ned i Haven, der vil Du bagved Vandkanden finde sex Fiirbeen; bring mig dem!«

Næppe havde hun faaet dem, før hun forvandlede dem til sex Laquaier, som strax i deres galonerede Kjoler stege op bagpaa Karethen, hvor de holdt sig saa fast, som om de hele deres Liv ikke havde bestilt Andet.

Nu sagde Feen til Askepot: »Seer Du, nu kan Du tage paa Bal; er Du nu rigtig glad?«

»Ja, jeg er; men kan det gaae an, at jeg tager afsted, saadan som jeg seer ud med mine hæslige Klæder?«

Hendes Gudmoder gjorde ikke Andet end røre hende med sin Vaand, og i samme Øieblik forvandledes hendes Klæder til en Kjole af Guld- og Sølvbrocade, overalt besat med Ædelstene. Tilsidst gav hun hende et Par Tøfler af Glas, de nydeligste, man vilde see.

Saaledes pyntet steg hun ind i Karethen; men hendes Gudmoder paalagde hende

G. Doré
A. PISAN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

fremfor Alt ikke at blive paa Ballet over Midnat og sagde hende; at hvis hun blev der et Minut over Klokken tolv, vilde hendes Kareth igjen blive til et Græskar, hendes Heste til Muus, hendes Laquaier til Fiirbeen, og hun selv være ifört sine gamle Klæder. Hun lovede sin Gudmoder, at hun ikke skulde forsømme at forlade Ballet før Midnat.

Saa tog hun afsted og var ude af sig selv af Glæde.

Da man meldte Kongens Søn, at der var ankommet en fornem Prindsesse, som Ingen kjendte, ilede han hende imøde; han rakte hende Haanden og hjalp hende ned af Trinet og førte hende ind i Salen, hvor Selskabet var samlet.

Her blev der fuldstændig Taushed; man holdt op at dandse, og Musikanterne spillede ikke mere. Man var saa ivrig efter at betragte den ubekjendte Dames store Skjønhed. Man hørte ikke Andet end en forvirret Hvisken: »Aa! hvor hun er deilig!« Kongen selv, saa gammel han var, kunde ikke lade være at betragte hende, og han hviskede til Dronningen, at det var længe, siden han havde seet en saa skjøn og elskværdig Person. Alle Damerne vare ivrigt beskjæftigede med at mønstre hendes Frisure og Paaklædning for næste Dag at anskaffe sig noget Lignende, hvis de kunde finde saa smukke Stoffer og saa duelige Skrædere. Kongens Søn lod hende sætte sig paa den hæderligste Plads, og derpaa indbød han hende til Dands. Hun dandsede saa yndigt, at Alles Beundring forøgedes.

Man serverede et meget rigeligt Aftensmaaltid; men den unge Prinds nød næsten Intet, han var altfor optaget af at betragte Askepot. Hun gik hen og satte sig ved Siden af sine Søstre og overvældede dem med Artighed. Hun deelte med dem de Appelsiner og Citroner, som Prindsen havde rakt hende. Alt dette forundrede dem meget, thi de kjendte hende jo slet ikke.

Medens de saaledes talede sammen, hørte Askepot pludselig, at Klokken slog tre Qvarteer til tolv; hun reiste sig strax, neiede dybt for hele Selskabet og gik ud saa hurtigt, hun kunde.

Da hun var kommet hjem, gik hun ind til sin Gudmoder; efter at have takket hende, sagde hun, at hun inderligt gjerne ønskede næste Dag igjen at komme paa Ballet, eftersom Kongens Søn havde bedet hende derom. Just som hun var ifærd med at fortælle sin Gudmoder Alt, bankede de to Søstre paa Døren; Askepot gik hen og lukkede dem ind.

»Hvor I blive længe borte!« sagde hun til dem og gabede og gned sine Øine og strækkede sig, som om hun i samme Øieblik var vaagnet. Hun havde imidlertid slet ikke havt Lyst til at sove, siden hun havde forladt dem.

Den ene af Søstrene sagde til hende: »Hvis Du havde været paa det Bal, vilde Du rigtignok ikke have kjedet Dig; der kom den deiligste Prindsesse, den Deiligste, man kunde see for sine Øine; hun var overhaands artig imod os, hun forærede os Appelsiner og Citroner.«

Askepot var ude af sig selv af Glæde; hun spurgte dem, hvad denne Prindsesse hed, men de svarede hende, at Ingen kjendte hende, og at Kongens Søn var meget bedrøvet derover, og at han vilde give, hvad det skulde være, for at faae at vide, hvem hun var.

Askepot smilede og sagde: »Var hun da virkelig saa smuk? Gud, hvor I ere lykkelige! Kunde jeg dog ikke faae hende at see? Ak, Frøken Javotte, laan mig Deres gule Kjole, som De gaaer med til daglig Brug!«

»Jo vist,« sagde Frøken Javotte, »jeg skulde laane en saadan snavset Askefjæs min Kjole, saa maatte jeg være en rigtig Nar.«

Askepot ventede nok dette Afslag og var ganske vel tilfreds dermed; thi hun vilde være kommet i stor Forlegenhed, hvis Søsteren havde laant hende sin Kjole.

Næste Dag toge de to Søstre paa Bal, og Askepot med, men hun var meget mere pyntet end den første Gang. Kongens Søn var bestandig i hendes Nærhed og helmede ikke med at sige hende Behageligheder. Dette kjedede just ikke den unge Dame, saa hun glemte, hvad hendes Gudmoder havde paalagt hende.

Da hørte hun, at Klokken begyndte at slaae tolv, skjøndt hun havde troet, at det kun var Klokken elleve. Hun reiste sig og flygtede saa let som en Hind. Prindsen fulgte bagefter hende; men han kunde ikke naae hende. I Skyndingen tabte hun een af sine Glastøfler, og den tog Prindsen meget omhyggeligt op.

Askepot kom meget forpustet hjem uden Kareth, uden Laquaier og med sine usle Klæder paa, og af al hendes Pragt havde hun intet Andet tilbage end den ene af sine smaa Tøfler, Magen til den, hun havde tabt.

I Kongens Slot spurgte man Portvagten, om de ikke havde seet en Prindsesse tage bort; men de svarede, at de ikke havde seet nogen Anden gaae ud end en ung, meget slet paaklædt Pige, som mere lignede en Bondepige end en Dame.

Da de to Søstre kom hjem fra Ballet, spurgte Askepot dem, om de havde moret sig godt, og om den smukke Dame havde været der. De svarede hende Ja, men at hun havde taget Flugten paa Slaget tolv, og i en saadan Fart, at hun havde tabt een af sine smaa Glastøfler, der var overordentlig nydelig; den havde Prindsen taget op og havde paa hele Ballet ikke bestilt Andet end betragte den, saa han sikkerlig var meget forelsket i den skjønne Dame, hvem den lille Tøffel tilhørte.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De havde Ret; thi et Par Dage efter lod Kongens Søn ved Pauker og Trompeter kundgjøre, at han vilde ægte den Dame, til hvis Fod Tøffelen passede. Man begyndte at prøve den paa Prindsesserne, dernæst paa Hertuginderne og paa alle Hofdamerne, men forgjæves. Man bragte den hen til de to Søstre, og de gjorde sig den yderste Flid for at faae deres Fod i Tøffelen; men det lykkedes dem ikke.

Askepot, som saae paa dem, og som gjenkjendte sin Tøffel, sagde smilende: »Lad mig dog see, om den ikke skulde passe mig.«

Hendes Søstre brast i Latter og gjorde Nar af hende.

Men da den Hofcavalier, som skulde foretage Prøven med Tøflen, opmærksomt havde betragtet Askepot og havde fundet hende smuk, sagde han, at dette var fuldkommen i sin Orden, og at han havde Befaling til at prøve Tøffelen paa alle Pigers Fødder. Han lod Askepot sætte sig ned, og da han holdt Tøffelen hen til hendes lille Fod, saae han strax, at hun fik den paa uden Møie, og at den sad paa hendes Fod som en Handske. Søstrene forbausedes i høi Grad, men endnu mere, da Askepot tog den anden lille Tøffel op af sin Lomme og satte den paa sin anden Fod.

Nu kom Gudmoderen, hun berørte med sin Vaand Askepots Klæder, saa de bleve langt mere pragtfulde end de forrige.

Nu saae de to Søstre, hvem den deilige Dame havde været, som de havde seet paa Ballet. De faldt paa Knæ for hende og bad hende om Tilgivelse for den slette Behandling, hun saa ofte havde maattet taale af dem. Askepot fik dem til at staae op, omfavnede dem og sagde til dem, at hun tilgav dem af inderste Hjerte, og bad dem blot altid at holde meget af hende.

Saa pyntet, som hun var, blev hun ført til den unge Prinds. Han fandt hende endnu deiligere end nogensinde før, og et Par Dage derefter tog han hende tilægte.

Askepot, der var ligesaa godhjertet som smuk, lod sine to Søstre boe i Slottet og fik dem samme Dag gifte med to fornemme Herrer ved Hoffet.

KATTEN MED STØVLER PAA.

Ved sin Død efterlod en Møller sine tre Sønner ikke Andet end sin Mølle, sit Æsel og sin Kat. Skiftet var hurtig gjort; de hentede hverken Notarius eller Prokurator, disse vilde snart have slugt hele den fattige Arv. Den Ældste fik Møllen, den Næste fik Æselet, og den Yngste fik ikke Andet end Hankatten.

Han var ganske utrøstelig ved at have faaet en saa fattig Arvelod. »Naar mine Brødre«, sagde han, »slaae sig sammen, kunne de fortjene deres Brød paa en ærlig Maade; men jeg, naar jeg har spiist min Kat, og jeg saa har syet mig en Muffe af dens Skind, saa maa jeg døe af Sult.«

Katten, som hørte denne Tale, men lod, som om den ikke havde hørt den, sagde til den unge Mand med en rolig og alvorlig Mine: »Vær ikke saa bedrøvet, min Herre! Naar De bare vil give mig en Pose og lade sye mig et Par Støvler til at gaae i Krattet med, saa skal De see, at Deres Arvepart ikke er saa slet, som De nu troer.«

Skjøndt Kattens Herre ikke fæstede stor Lid til dens Ord, saa havde han dog ofte seet den gjøre saamange Smidighedskunster, saavel naar den fangede Rotter og Muus, som naar den med Poterne hængte sig i et Toug eller skjulte sig i Meeltønden for at lade død, saa han tilsidst begyndte at faae Haab om ved dens Hjælp at komme ud af sin elendige Tilstand.

Da Katten havde faaet, hvad den havde forlangt, trak den nok saa kjækt sine Støvler paa, hængte Posen om Halsen, holdt Snorene foran med de to Poter og gik ud i en Egn, hvor

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

PANNEMAKER

der var en stor Mængde Kaniner. Katten lagde Klid og Svinemeel i sin Pose, strakte sig paa Jorden, som om den var død, og ventede paa, at en eller anden ung Kanin, som endnu ikke kjendte noget til Verdens List og Snarer, skulde komme og krybe ind i dens Pose for at æde, hvad der laa deri.

Næppe havde den lagt sig, før dens Haab gik i Opfyldelse; en ung, uforsigtig Kanin krøb ind i Sækken; strax snørede Katten Posen til, fangede Kaninen og dræbte den uden Naade og Barmhjertighed.

Ganske stolt af sit Bytte gik den til Kongen og forlangte at tale med ham. Man lod den gaae op i Hans Majestæts Værelse, og da den var kommen ind, bukkede den dybt for Kongen og sagde til ham: »See her, Deres Majestæt! er en Skovkanin, som Herr Marquien af Carabas« (det var det Navn, som han fandt for godt at give sin Herre) »har paalagt mig at bringe Dem fra ham.«

»Siig til din Herre, at jeg takker ham, og at han har gjort mig en Fornøielse.«

En anden Gang lagde den sig i Skjul i en Kornmark og holdt bestandig sin Pose aaben, og da to Agerhøns vare fløine derind, trak den i Snorene og fangede dem begge. Derpaa gik den til Kongen og forærede ham dem, ligesom den havde gjort ved Kaninen.

Kongen modtog ogsaa de to Agerhøns med Glæde og lod give Katten en Drikkeskilling.

I to, tre Maaneder vedblev Katten saaledes fra Tid til Tid at bringe Kongen Vildt fra sin Herres Jagt.

Da den engang havde faaet at vide, at Kongen i Selskab med sin Datter, som var den deiligste Prindsesse i Verden, vilde kjøre en Lysttour langsmed Floden, sagde den til sin Herre: »Dersom De vil følge mit Raad, saa er Deres Lykke gjort; De skal ikke gjøre Andet end bade Dem i Floden paa et Sted, som jeg skal anvise Dem, og saa lade mig sørge for Resten.«

Marquien af Carabas fulgte sin Kats Raad uden at vide, hvad det skulde føre til.

Just som han badede sig, kom Kongen kjørende, og Katten gav sig til at skrige af fuld Hals: »Hjælp! Hjælp! Marquien af Carabas er nærved at drukne!«

Ved at høre dette Skrig stak Kongen Hovedet ud af Karethvinduet, og da han strax gjenkjendte Katten, som saa ofte havde bragt ham Vildt, befalede han sine Drabanter i Hast at komme Marquien af Carabas tilhjælp.

Medens man trak den stakkels Marquis op af Floden, gik Katten hen til Karethen og sagde til Kongen, at medens dens Herre var i Bad, var der kommet Tyve, som havde taget

hans Klæder, skjøndt den af al Magt havde skreget: »Hold paa Tyven!« (den Skjælm havde selv skjult dem under en stor Steen).

Kongen befalede strax Opsynsmændene ved hans Klædekammer at hente en af de smukkeste Dragter til Marquien af Carabas. Kongen viste ham en overordentlig Venlighed, og da de smukke Klæder, som man havde iført ham, endmere hævede hans gode Udseende (thi han var smuk og meget velskabt), saa fandt Kongens Datter ham i høi Grad efter sin Smag; og aldrig saa snart havde Marquien af Carabas tilsendt hende to eller tre Øiekast, som vel vare ærbødige, men ogsaa lidt ømme, før hun blev rasende forelsket i ham. Kongen forlangte, at han skulde komme ind i Karethen og være med paa Lysttouren.

Katten, henrykt over at see, at dens Plan begyndte at lykkes, løb iforveien; og da den paa en Eng saae nogle Bønder, som sloge Hø, sagde den til dem: »Kjære Folk! hvis I ikke sige til Kongen, at den Eng, hvor I slaae Hø, tilhører Marquien af Carabas, ville I Alle blive hakkede saa fiint som Bolledeig.«

Kongen undlod ikke at spørge Høstfolkene, hvem der eiede den Eng, hvor de sloge Hø.

»Den tilhører Marquien af Carabas,« svarede de Alle med een Mund; thi Kattens Trusel havde indjaget dem Skræk.

»Der har De en smuk Eiendom,« sagde Kongen til Marquien af Carabas.

»Deres Majestæt seer,« svarede Marquien, »at det er en Eng, som hvert Aar indbringer rigeligt.«

Mesterkatten, som hele Tiden løb foran, kom til nogle Høstfolk og sagde til dem: »Kjære Folk, som meie her! hvis I ikke sige, at al denne Sæd tilhører Marquien af Carabas, ville I Alle blive hakkede saa fiint som Bolledeig.«

Da Kongen lidt efter kom forbi, vilde han vide, hvem der eiede al den Sæd, som han saae.

»Den tilhører Marquien af Carabas,« svarede Høstfolkene; og Kongen glædede sig atter derover paa Marquiens Vegne.

Katten, som bestandig løb foran Karethen, sagde altid det Samme til alle dem, han traf paa; og Kongen var meget forbauset over de store Godser, som tilhørte Marquien af Carabas.

Tilsidst kom Mesterkatten til et smukt Slot, hvis Herre var en Trold, den rigeste, man nogensinde har kjendt; thi alle de Jorder, som Kongen var kommen forbi, laae netop til dette

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

G. Doré
PISAN

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

G Doré
PANNEMAKER Sc

Slot. Katten søgte at skaffe sig Underretning om, hvad Slags Karl denne Trold var, og hvad han mægtede at udrette, og forlangte derfor at faae ham i Tale; thi, sagde den, den havde ikke villet komme saa nær forbi hans Slot uden at have den Ære at hilse paa ham.

Trolden modtog den saa høfligt, som en Trold kan, og bad den tage Plads.

»Man har forsikkret mig,« sagde Katten, »at De havde den Evne at kunne forvandle Dem til alle Slags Dyr, at De f. Ex. kunde omskabe Dem til en Løve eller til en Elephant.«

»Det er meget rigtigt,« svarede Trolden noget ubesindigt; »og for at vise Dem det, skal jeg lade Dem see mig blive til en Løve.«

Katten blev saa forskrækket ved at see sig Ansigt til Ansigt med en Løve, at den øieblikkelig entrede op til Tagrenderne, skjøndt med Møie og med Fare, thi dens Støvler duede ikke til at spadsere paa Tagstenene. Da Katten nogen Tid efter saae, at Trolden havde forladt Løveskikkelsen, kom den ned igjen og bekjendte, at den var bleven meget bange.

»Man har tillige forsikkret mig,« sagde Katten, »hvad jeg forresten ikke er istand til at troe, at De ogsaa skulde have den Evne at kunne paatage Dem de mindste Dyrs Skikkelse, at de f. Ex. kunde forvandle Dem til en Rotte eller til en Muus; jeg maa tilstaae Dem, at jeg anseer dette for aldeles umuligt.«

»Umuligt!« gjentog Trolden. »Nu skal De bare see!« I samme Øieblik forvandlede han sig til en Muus, som gav sig til at løbe henad Gulvet.

Aldrig saa snart saae Katten dette, før den sprang paa Musen og bed den.

Da Kongen just nu kom forbi Troldens smukke Slot, ønskede han imidlertid at komme indenfor. Da Katten hørte Karethen rulle over Vindebroen, løb den Kongen imøde og sagde: »Deres Majestæt være velkommen i dette Slot, som tilhører Marquien af Carabas.«

»Hvorledes, Hr. Marquis?« raabte Kongen, »ogsaa dette Slot tilhører Dem? Man kan ikke see noget Smukkere end denne Gaardsplads og alle de Bygninger, som omringe den; lad os see det Indre, hvis De tillader det.«

Marquien bød den unge Prindsesse Haanden, og de gik bagefter Kongen, som gik foran. De kom ind i en stor Sal, hvor de fandt et prægtigt dækket Bord, hvilket Trolden havde ladet ordne for sine Venner, som netop den Dag skulde besøge ham, men som ikke havde vovet at komme ind, da de vidste, at Kongen var der. Kongen var henrykt over Marquien af Carabas's gode Egenskaber, og ikke mindre hans Datter, som tillige var rasende forelsket i ham.

Da nu Kongen havde seet alle de store Rigdomme, som han var i Besiddelse af, og dernæst havde drukket fem, sex Bægere Viin, sagde han til ham: »Det kommer ganske an paa Dem selv, Herr Marquis! om De vil være min Svigersøn.«

Marquien bukkede dybt den ene Gang efter den anden og modtog den Ære, som Kongen bød ham; og samme Dag holdt han Bryllup med Prindsessen.

Katten blev en stor Herre ved Hoffet og løb for Fremtiden efter Muus ikkun for Morskabs Skyld.

RIQUET MED HAARTOPPEN.

Kroniken fortæller, at der engang var en Dronning, som fødte en Søn, der var saa styg og saa slet skabt, at man længe var i Tvivl, om han havde menneskelig Skabning. En Fee, som var nærværende ved hans Fødsel, forsikkrede imidlertid, at han ikke vilde komme til at savne Elskværdighed, eftersom han vilde faae megen Vid og Forstand. Hun tilføiede endvidere, at han, i Kraft af den Gave, som hun nu skjenkede ham, vilde blive istand til at meddele den Person, som han elskede høiest, ligesaa megen Vid og Aand, som han selv besad. Alt dette trøstede den stakkels Dronning en Smule, skjøndt hun var meget bedrøvet over at have sat en saa styg Marekat ind i Verden. Men sandt er det, aldrig saasnart begyndte dette Barn at tale, før han havde tusinde gode Indfald, og han havde i Alt, hvad han foretog sig, noget vist Aandrigt, som maatte henrykke Enhver. Jeg havde nær glemt at fortælle, at han kom til Verden med en lille Haartop paa Hovedet, hvilket gav Anledning til, at man kaldte ham Riquet med Haartoppen; thi Riquet var Familiens Navn.

Efter syv, otte Aars Forløb nedkom Dronningen i et Nabokongerige med to Døttre. Den, som først kom til Verden, var saa deilig som Dagen; Dronningen blev saa glad herover, at man næsten befrygtede, at den overvættes Glæde skulde skade hende. Den samme Fee, som havde været nærværende, da den lille Riquet med Haartoppen blev født, var ogsaa her tilstede; og for at dæmpe Dronningens Glæde, erklærede hun hende, at denne lille Prindsesse ikke vilde faae megen Forstand, men at hun vilde blive ligesaa dum, som hun var smuk.

Dette krænkede Dronningen i høi Grad; men et Par Minuter efter fik hun en langt større Sorg, thi den anden Datter, som hun fødte, befandtes at være overdreven styg.

»Vær ikke saa bedrøvet, Deres Majestæt!« sagde Feen til hende. »Deres Datter vil blive holdt skadesløs paa en anden Maade; Deres Datter vil faae saamegen Vid og Aand, at man næsten ikke vil lægge Mærke til, at hun savner Skjønhed.«

»Gud give det!« svarede Dronningen; »men kunde man ikke finde paa et Middel til at forskaffe den Ældste lidt Forstand, hun, som er saa smuk?«

»Hvad Forstanden angaaer,« svarede Feen, »mægter jeg ikke at gjøre Noget for hende, men med Hensyn til Skjønheden formaaer jeg Alt; og da der ikke er Noget, som jeg jo vilde gjøre for Deres Tilfredshed, saa vil jeg skjænke hende den Evne at kunne gjøre den Person deilig, som hun vil komme til at holde af.«

Alt eftersom de to Prindsesser voxede til, voxede deres Fuldkommenheder med dem; og overalt talede man kun om den Ældstes Skjønhed og den Yngstes Forstand. Det er rigtignok sandt, deres Feil toge meget til med Alderen. Den Yngste blev synligt grimmere, og den Ældste blev Dag for Dag mere dum; enten svarede hun slet ikke paa, hvad man spurgte hende om, eller hun kom med noget Vrøvl. Hun var tilligemed saa keitet, at hun hverken var istand til at stille fire Par Kopper paa Kaminranden uden at slaae et Par itu, eller drikke et Glas Vand uden at spilde Halvparten paa sin Kjole.

Skjøndt Deilighed er en stor Fordeel hos en ung Dame, saa tog den Yngre dog næsten altid Luven fra sin ældre Søster i alle Selskaber. I Førstningen holdt man sig til den Deilige for at see paa hende og beundre hende; men det varede ikke længe, før man omringede den, der havde meest Forstand, for at høre hende forebringe tusinde behagelige Ting; og man var ikke lidt forundret ved i mindre end et Qvarteers Tid at see den Ældste ganske forladt, medens hele Selskabet stod i Stimmel omkring den Yngste. Skjøndt den Ældste var meget dum, bemærkede hun nok dette; og hun vilde uden at angre det gjerne have givet Afkald paa hele sin Skjønhed, hvis hun blot kunde faae Halvparten af sin Søsters Forstand. Saa klog end Dronningen var, saa kunde hun dog ikke afholde sig fra af og til at bebreide hende hendes Taabelighed, og Smerten herover var nærved at tage Livet af den stakkels Prindsesse.

Engang, da hun var gaaet ud i en Skov for i Eensomhed at bejamre sin Ulykke, saae hun en lille Mand af et høist ubehageligt Udvortes, men iført en pragtfuld Dragt, komme hende imøde. Det var den unge Prinds Riquet med Haartoppen; ved at see hendes Portraiter, som fandtes overalt, var han blevet forelsket i hende og havde forladt sin Faders Kongerige, for at nyde den Glæde at see og tale med hende.

Henrykt over saaledes at møde hende ganske alene, nærmede han sig med al optænkelig Ærbødighed og Fiinhed. Da han havde anbragt de almindelige Hilsener og bemærket, at hun var meget nedslaaet, sagde han til hende: »Jeg begriber ikke, min Naadige! hvorledes en Dame, der er saa deilig som De, kan være saa sørgmodig, som De forekommer mig; thi skjøndt jeg kunde rose mig af at have seet en utallig Mængde skjønne Qvinder, saa maa jeg dog med Sandhed sige, at jeg aldrig har seet Nogen, hvis Skjønhed kommer Deres nær.«

»Det behager Dem kun saa at sige, min Herre!« var Prindsessens Svar, og saa taug hun stille.

»Skjønheden«, vedblev Riquet med Haartoppen, »er et saa stort Fortrin, at den nok kan opveie alt det Øvrige; og naar man, som De, er i Besiddelse deraf, indseer jeg ikke, at der kan være Noget, der kunde foraarsage Dem megen Bedrøvelse.«

Prindsessen svarede: »Jeg vilde hellere være ligesaa styg som De og have Forstand, end besidde den Skjønhed, som jeg har, og være saa dum, som jeg er.«

»Der er Intet, min Naadige! som beviser bedre, at man har Forstand, end den Tro, at man ingen har; det ligger i denne gode Egenskabs Natur, at jo mere man har, desmere troer man at savne.«

»Ja, det veed jeg ikke,« sagde Prindsessen; »men hvad jeg veed, det er, at jeg er meget dum, og det foraarsager mig en Sorg, som tager Livet af mig.«

»Er det ikke Andet, min Naadige! der volder Dem Sorg, saa kan jeg meget let gjøre Ende paa Deres Smerte.«

»Hvorledes vil De bære Dem ad med det?« sagde Prindsessen.

»Jeg har det i min Magt,« sagde Riquet med Haartoppen, »at skjænke den Person, som jeg maa elske høiest, saa megen Forstand, som man kan ønske sig; og da nu De, min Naadige! er denne Person, saa afhænger det kun af Dem selv, om De vil have saa megen Forstand, som De kan ønske, forudsat nemlig, at De vil gifte Dem med mig.«

Prindsessen stod ganske forvirret og svarede ikke.

»Jeg seer,« vedblev Riquet med Haartoppen, »at dette Forslag støder Dem, og jeg undres ikke derover; men jeg indrømmer Dem et heelt Aar til at tage en Beslutning i.«

Prindsessen havde saa lidt Forstand, men tillige saa stor Lyst til at faae Forstand, at hun bildte sig ind, at dette Aar aldrig vilde faae Ende; derfor gik hun ind paa det Forslag, som var gjort hende.

Aldrig saa snart havde hun lovet Riquet med Haartoppen, at hun samme Dag om et Aar vilde gifte sig med ham, før hun følte sig en ganske Anden, end hun havde været iforveien. Hun havde faaet en utrolig Lethed til at sige Alt, hvad hun havde Lyst til at yttre, og at udtrykke det paa en fiin, let og naturlig Maade. Hun begyndte strax en elegant og vel sammenhængende Samtale med Riquet med Haartoppen og snakkede med en saadan Kraft, at Riquet med Haartoppen troede at have givet hende mere Forstand, end han havde forbeholdt sig selv.

Da hun kom tilbage til Slottet, vidste hele Hoffet ikke, hvad det skulde tænke om en saa pludselig og saa overordentlig Forandring; thi ligesaa mange Uartigheder man før havde hørt hende fremføre, ligesaa mange sindrige og høist aandrige Ord hørte man nu fra hendes Mund. Hele Hoffet følte herover en Glæde, som ikke kan beskrives; kun den Yngre var ikke meget glad derved, thi da hun nu ikke mere havde sin Aandsoverlegenhed over Søsteren, saa maatte hun ved Siden af hende kun see ud som en meget ubehagelig Abekat. Kongen lod sig lede af den Ældres Ord og holdt endogsaa stundom Statsraad i hendes Værelse.

Da Rygtet om denne Forandring havde udbredt sig, bestræbte alle de unge Prindser i de tilgrændsende Kongeriger sig for at vinde hendes Kjærlighed, og næsten Alle forlangte hende tilægte; men hun fandt mellem dem ikke Een, som havde Forstand nok, og hun hørte paa dem Alle uden at indlade sig med en Eneste.

Imidlertid kom der en Prinds, saa mægtig, saa rig, saa aandrig og saa velskabt, at hun ikke kunde lade være at fatte Velvillie for ham. Da hendes Fader havde bemærket dette, saa sagde han til hende, at han overlod ganske til hende selv at vælge en Ægtefælle, og at hun kun behøvede at sige til. Da man nu, jo mere Forstand man har, saameget mere er i Vaande ved at tage en fast Beslutning i denne Sag, saa takkede hun først sin Fader, men bad ham dernæst, at han skulde lade hende have Tid til at overveie Tingen.

Hændelsesviis gik hun ud at spadsere i den samme Skov, hvor hun havde truffet Riquet med Haartoppen, for uforstyrret at overveie, hvad hun skulde beslutte sig til.

Medens hun vandrede der i dybe Grublerier, hørte hun under sine Fødder en dump Larm ligesom af en Mængde Folk, der kom og gik og havde travlt. Hun blev opmærksom og lyttede, og saa hørte hun En sige: »Bring mig denne Gryde!« en Anden: »Giv mig den Kjedel!« en Tredie: »Kast Ved paa Ilden!« I samme Øieblik aabnede Jorden sig, og hun saae under sine Fødder ligesom et stort Kjøkken, fuldt af Kokke, Kokkedrenge og alle Slags andre Medhjælpere, der ere nødvendige for at tilberede et prægtigt Gjæstebud. Der kom en Flok af tyve eller tredive Stegere, som gik hen i en Buegang og stillede sig om et meget langt Bord,

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

og som Alle med Spækkenaalen i Haanden og Rævehalen bag Øret gave sig til at arbeide i Takt efter en velklingende Sang.

Prindsessen blev forbauset over dette Syn og spurgte dem, hvem de arbeidede for.

Den Fornemste i Flokken svarede hende: »Vi arbeide for Prinds Riquet med Haartoppen, som skal holde Bryllup imorgen.«

Prindsessen blev endnu mere forundret end før, og da hun med Eet kom ihu, at hun for et Aar siden paa samme Dag havde lovet at ægte Prinds Riquet med Haartoppen, saa var hun nær daanet. Grunden, hvorfor hun ikke havde husket derpaa, var nemlig den, at da hun gav dette Løfte, var hun en dum Tøs, men da hun havde faaet den nye Aandsrigdom, som Prindsen havde skjænket hende, saa havde hun glemt alle sine foregaaende Taabeligheder.

Næppe havde hun fortsat sin Vandring en Snees Skridt, før Riquet med Haartoppen traadte frem for hende, kjæk, prægtig, kort sagt som en Prinds, der er Brudgom.

»Min Naadige!« sagde han, »De seer, at jeg nøiagtigt holder mit Ord; og jeg tvivler ikke om, at De jo er kommet her for at opfylde Deres Løfte og ved at skjænke mig Deres Haand gjøre mig til det lykkeligste Menneske paa Jorden.«

»Jeg maa oprigtigt tilstaae Dem,« svarede Prindsessen, »at jeg endnu ikke desangaaende har taget en Beslutning, og at jeg troer aldrig at kunne tage en saadan, som De ønsker.«

»De sætter mig i Forbauselse, Prindsesse!« sagde Riquet med Haartoppen til hende.

»Jeg kan begribe det,« sagde Prindsessen; »og vist er det, dersom jeg havde at gjøre med en raa Person, med en Mand uden Aand og Forstand, vilde jeg befinde mig i en stor Forlegenhed. En Saadan vilde sige til mig: en Prindsesse maa holde sit Ord; De bør ægte mig, eftersom De har lovet mig det. Men da den, som jeg her taler med, er den forstandigste Mand i Verden, saa er jeg vis paa, at han vil finde sig i Ret og Billighed. De veed, at da jeg endnu var et Fæ, kunde jeg desuagtet ikke tage den Beslutning at ægte Dem. Hvor kan det nu falde Dem ind, at jeg med den Forstand, som De har meddeelt mig, og som gjør mig endnu mere kræsen i Valget, end jeg dengang var, nu skulde tage en Beslutning, som jeg ikke dengang kunde tage? Hvis det virkelig var Deres Tanke at ægte mig, saa har De begaaet en stor Feil ved at berøve mig min Dumhed og sætte mig istand til at see klarere, end jeg dengang gjorde.«

Riquet med Haartoppen svarede: »Hvis en Mand uden Aand og Forstand kunde have Lov til, som De nylig sagde, at bebreide Dem Deres Uordholdenhed, hvorfor vil De da ikke

tillade, Prindsesse! at jeg bruger samme Frihed i en Anledning, hvor det gjælder hele mit Livs Lykke? Er der nogen fornuftig Grund til at stille de Personer, som have Forstand, uheldigere end dem, som ingen have? Hvor kan De paastaae det, De, som har saamegen Forstand, og som ønskede den saa inderligt? Men lad os komme til Sagen, hvis De behager. Med Undtagelse af min Grimhed, er der da ellers Noget hos mig, som mishager Dem? Er De misfornøiet med min Fødsel, med min Aand, med min Sindsstemning og min Opførsel?«

»Paa ingen Maade,« svarede Prindsessen, »jeg sætter høi Priis paa alt det, som De her har nævnet mig.«

»Hvis det forholder sig saaledes,« gjentog Riquet med Haartoppen, »vil jeg dog blive lykkelig, eftersom det staaer i Deres Magt at gjøre mig til den elskværdigste Mand af Verden.«

»Hvorledes kan det lade sig gjøre?« sagde Prindsessen.

»Det kan skee,« svarede Riquet med Haartoppen, »hvis De elsker mig saa meget, at De ønsker, at det skal skee. Og for at De ikke skal tvivle derom, maa jeg sige Dem, at den samme Fee, som ved min Fødsel skjænkede mig den Gave at kunne meddele den Person, som jeg kom til at elske, Aandrighed, hun har ogsaa meddeelt Dem den Gave, at kunne gjøre den Mand smuk, som De vilde elske, og hvem De vilde forunde denne Gunst.«

»Siden det forholder sig saaledes,« sagde Prindsessen, »saa ønsker jeg af mit ganske Hjerte, at De maa blive den smukkeste og elskværdigste Prinds af Verden, og jeg skjænker Dem denne Gave, forsaavidt det staaer til mig.«

Næppe havde Prindsessen udtalt disse Ord, før Riquet med Haartoppen stod for hendes Øine som den smukkeste, meest velskabte og elskværdigste Mand, hun nogensinde havde seet.

Der er dog dem, der forsikkre, at det ikke var Feens Trylleri, som her virkede, men at det var alene Kjærligheden, der frembragte denne Forvandling. De sige nemlig, at da Prindsessen havde overveiet sin Tilbeders Udholdenhed, hans Beskedenhed og alle hans Sjæls og Aands gode Egenskaber, kunde hun ikke længer see hans legemlige Vanskabning eller hans Ansigts Hæslighed, saa at hans Pukkel ikke forekom hende at være Andet end en brav Mands Vane til at skyde lidt Ryg, og istedetfor at hun hidtil havde seet ham halte frygteligt, fandt hun nu kun, at han i Gangen heldede lidt til Siden, hvilket endogsaa fortryllede hende. Saa sige de ogsaa, at hans Øine, som skelede, netop derved forekom hende mere livlige, og at denne deres Uregelmæssighed i hendes Tanker var et Beviis paa en overordentlig heftig Kjærlighed; og at endelig hans store, røde Næse i hendes Øine havde noget Krigersk og Heltemæssigt.

Hvordan det end forholdt sig, Prindsessen lovede strax at gifte sig med ham, forudsat at han kunde faae Kongens, hendes Faders, Samtykke dertil.

Da Kongen vidste, at hans Datter nærede megen Agtelse for Riquet med Haartoppen, og han desuden kjendte ham som en meget aandrig og meget klog Fyrste, modtog han ham med Glæde som Svigersøn.

Næste Dag feiredes Brylluppet, som Riquet med Haartoppen havde forudseet, og ifølge de Befalinger, han lang Tid iforveien havde udstedet.

ÆSELSSKIND.

Fordum var der engang en Konge, saa mægtig, saa elsket af sine Undersaatter, saa agtet af alle sine Naboer og Bundsforvandte, at man kunde sige, at han var den lykkeligste af alle Eneherskere. Hans Lykke var endvidere befæstet derved, at han havde valgt til Dronning en Prindsesse, der var ligesaa skjøn som dydig. I deres kydske Ægteskab fødtes dem en Datter, der var begavet med saa megen Ynde og Skjønhed, at de ikke fortrøde paa, at de ikke havde flere Børn.

Pragt, Smag og Overflod herskede i hans Slot; hans Ministre vare vise og duelige, Hoffolkene dydige og ham hengivne, Tjenerskabet tro og arbeidsomt; de uhyre store Stalde vare opfyldte med de skjønneste Heste, man kunde see, med rige Dækkener paa. Men hvad der vakte de Reisendes Forundring, naar de gik igjennem de smukke Stalde, det var, at der paa det fornemste Sted stod et Æsel med sine lange Øren.

Det var ikke et snurrigt Indfald, men det havde sin gode Grund, at Kongen havde indrømmet dette Dyr en særskilt og udmærket Plads. Dette sjeldne Dyrs Egenskaber fortjente nok en saadan Udmærkelse, eftersom det af Naturen havde den overordentlige Beskaffenhed, at Strøelsen i Baasen, istedetfor at være ureen, hver Morgen blev fundet i Overflod bedækket med skinnende Dalere og Guldducater, som man sankede op, saa snart det vaagnede.

Men da Livets Omskiftelser udstrække sig ligesaa vel til Kongerne som til deres Undersaatter, og da Lykken altid er blandet med nogen Modgang, saa var det Himlens Villie, at Dron-

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

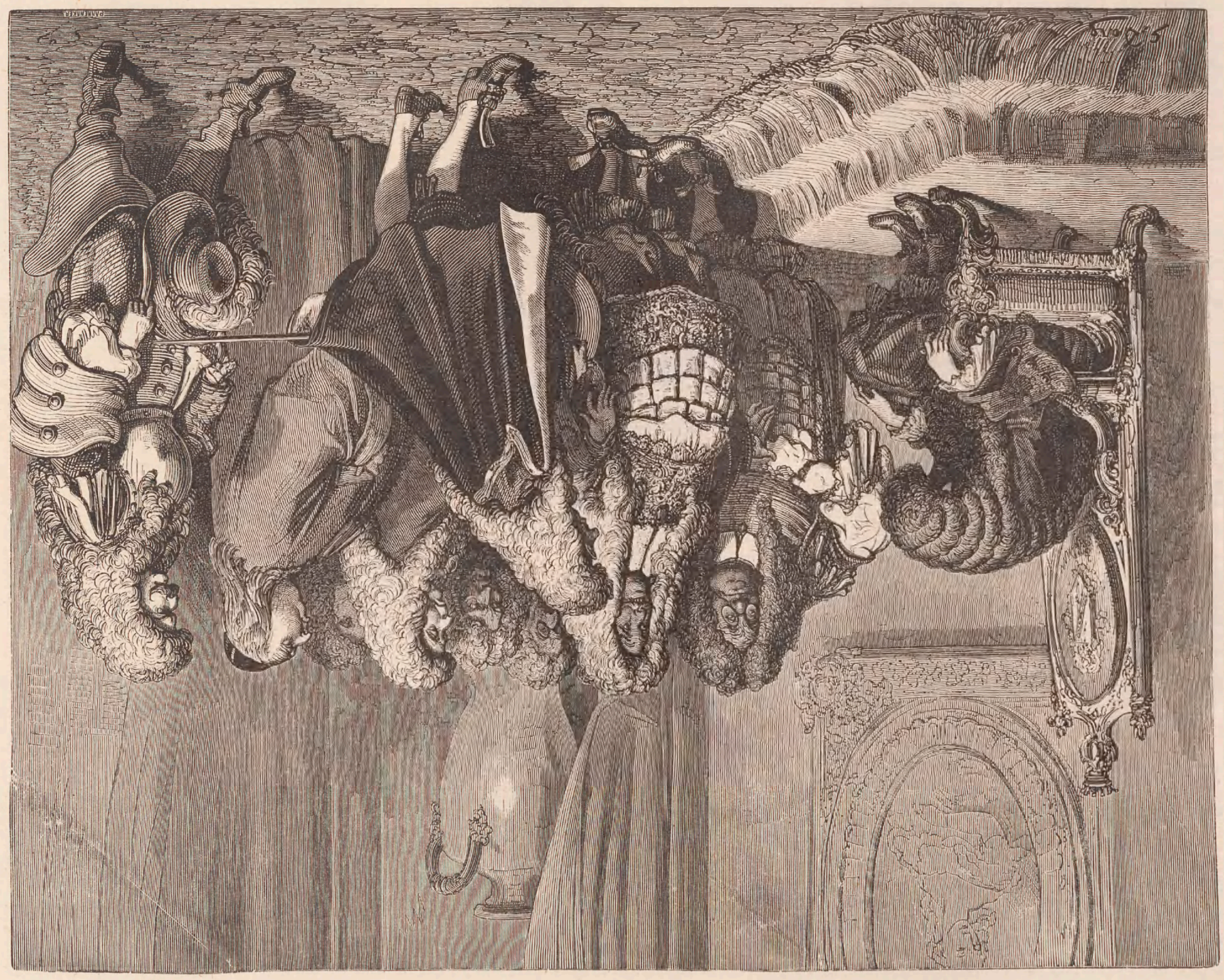

ningen pludselig blev angrebet af en hidsig Sygdom, mod hvilken Lægernes Videnskab og Duelighed ikke kunde opfinde noget Hjælpemiddel.

Der herskede almindelig Bedrøvelse. Kongen, som var meget øm og elskede sin Kone, trods det bekjendte Udsagn, at Ægteskabet er Kjærlighedens Grav, var overdreven bedrøvet, gjorde brændende Løfter i alle sit Kongeriges Templer og vilde gjerne have offret sit Liv for sin elskede Ægtefælles; men forgjæves paakaldte han Guder og Feer.

Da Dronningen følte, at hendes sidste Time nærmede sig, sagde hun til sin Ægtefælle, der svømmede i Taarer: »Tillad mig, førend jeg døer, at forlange een Ting af Dig, og det er, hvis Du kunde faae Lyst til at gifte Dig igjen — —«

Ved disse Ord udstødte Kongen ynkelige Skrig, greb sin Hustrues Hænder og badede dem med Taarer, idet han forsikkrede hende, at det var unyttigt at tale til ham om et andet Ægteskab. »Nei, nei,« sagde han tilsidst, »min elskede Dronning! tal snarere til mig om at følge med Dig.«

Dronningen vedblev med en Aandsfasthed, som forøgede Kongens Sorg: »Staten, som maa forlange Efterfølgere, da jeg kun har skjænket Dig en Datter, bør tilskynde Dig til at skaffe Dig Sønner, som ligne Dig. Men jeg forlanger indstændigen, ved den Kjærlighed, Du har til mig, at Du ikke maa give efter for dine Undersaatters Forestillinger, førend Du har fundet en Prindsesse, der er skjønnere og mere velskabt end jeg. Jeg fordrer din Eed derpaa, og saa vil jeg døe tilfreds.«

Man formoder, at Dronningen, som ikke var uden Selvkjærlighed, fordrede denne Eed, fordi hun da var sikker paa, at Kongen aldrig vilde gifte sig igjen, nemlig under den Forudsætning, at der i hele Verden ikke fandtes Nogen, som i Skjønhed var hendes Lige.

Saa døde hun da. Ingensinde har en Enkemand gjort mere Larm; at græde, at hulke Nat og Dag, som er Enkestandens smaa Rettigheder, var hans eneste Beskjæftigelse.

De store Smerter vare ikke længe. Desuden traadte Statens Fornemste sammen og kom i Forening til Kongen for at bede ham at gifte sig igjen. Denne første Opfordring syntes ham noget haard og fik ham igjen til at fælde Taarer. Han anførte den Eed, han havde aflagt Dronningen, og opfordrede sine Statsraader til at finde en Prindsesse, som var smukkere og bedre skabt end hans salig Kone, idet han troede, at det vilde være dem umuligt.

Men Statsraadet betragtede et saadant Løfte som en Narrestreg og sagde, at Skjønheden ikke havde Noget at betyde, naar en Dronning kun var dydig og ikke ufrugtbar,

og at Staten til sin Ro og Sikkerhed forlangte Prindser af Huset; at rigtignok Prindsessen besad alle de Egenskaber, der udfordredes til en stor Dronning, men at man saa maatte vælge hende en Fremmed til Ægtemand, og at denne Fremmede enten vilde føre hende til sit Hjem, eller, hvis han regjerede med hende, vilde deres Børn ikke ansees for at være af Familiens Blod; og endelig, naar der ikke var nogen Prinds af Kongens Navn, kunde Nabofolkene maaskee paaføre dem Krige, som vilde drage Kongerigets Undergang efter sig.

Kongen blev slaaet af disse kloge Betragtninger og lovede, at han vilde tænke paa at føie dem.

Han søgte virkelig blandt alle giftefærdige Prindsesser efter En, som kunde passe for ham. Man bragte ham hver Dag de yndigste Portraiter; men ingen af dem besad salig Dronningens Yndigheder. Paa den Maade fik han ingen Beslutning taget.

Ulykkeligviis faldt han paa at synes, at hans Datter, Prindsessen, ikke alene var henrivende skjøn og velskabt, men at hun endogsaa langt overgik sin Moder, Dronningen, baade i Aand og Ynde. Hendes Ungdom, hendes skjønne, friske Hudfarve antændte hos Kongen en saa heftig Flamme, at han ikke kunde skjule den for Prindsessen og erklærede hende, at han havde besluttet at gifte sig med hende, eftersom hun alene var istand til at løse ham fra hans Eed.

Den unge Prindsesse, som var baade dydig og blufærdig, var nærved at falde i Afmagt ved dette rædsomme Forslag. Hun sank paa Knæ for sin Fader, Kongen, og besvor ham med al den Sjælskraft, hun kunde samle, dog ikke at tvinge hende til at begaae en saadan Forbrydelse.

Kongen, som havde sat sig denne sære Plan i Hovedet, havde raadspurgt en gammel Druide for at faae Prindsessens Samvittighed beroliget. Denne Druide, der var mindre gudfrygtig end ærgjerrig, tog ikke i Betænkning, for at nyde den Ære at være en mægtig Konges Fortrolige, at opoffre Uskyldighedens og Dydens Sag, forstod med saa megen Behændighed at indsnige sig i Kongens Aand, formildede for hans Øine den Forbrydelse, som han havde isinde at begaae, i den Grad, at han endogsaa fik ham til at troe, at det var en from Gjerning at ægte sin Datter.

Kongen, som følte sig smigret ved denne Skurks Udtalelser, omfavnede ham og kom tilbage fra ham, langt mere opsat paa sit Forsæt end før. Han gav Prindsessen Befaling til at forberede sig til at adlyde ham.

Den unge Prindsesse, overvældet af den heftigste Smerte, kunde ikke finde paa

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

anden Udvei end at gaae til Feen Lilas, som var hendes Gudmoder. Hun satte sig derfor samme Nat i en smuk Cabriolet, som blev trukket af et stort Faar, der kjendte alle Veie.

Hun ankom ogsaa lykkeligt. Feen, som elskede Prindsessen, sagde hende, at hun vidste Alt, hvad hun havde isinde at fortælle hende, men at hun ikke nærede nogen Bekymring, og at Intet skulde skade hende, naar hun blot nøiagtigen udførte, hvad hun nu vilde foreskrive hende. »Thi,« sagde hun, »mit kjære Barn! det vilde være en stor Brøde at ægte din Fader; men Du kan undgaae det uden at modsige ham. Siig blot til ham, at han for at opfylde en Grille, som Du har, skal forære Dig en Kjole af Veirligets Farve; trods al hans Kjærlighed og al hans Magt vil det ikke lykkes ham.«

Prindsessen takkede hjerteligt sin Gudmoder, og allerede næste Dags Morgen forebragte hun Kongen, hvad Feen havde raadet hende at sige, og forsikkrede, at man ikke skulde vente noget Løfte af hendes Mund, før hun havde faaet denne Kjole af Veirligets Farve.

Kongen, henrykt over det Haab, hun gav ham, lod alle de berømteste Skrædere samle og bestilte hos dem den Kjole under den Betingelse, at han vilde lade dem hænge Allesammen, hvis det ikke lykkedes dem.

Han havde dog ikke den Ærgrelse at maatte gaae til denne Yderlighed; allerede næste Dag bragte de den saa meget attraaede Kjole. Den blaa Vaarhimmel, omgivet af Guldskyer, er ikke deiligere end denne smukke Kjole, da man bredte den ud.

Prindsessen blev meget bedrøvet derover og vidste ikke, hvorledes hun skulde slippe ud af sin Forlegenhed. Kongen trængte paa en Afgjørelse.

Hun maatte nu igjen tage sin Tilflugt til Gudmoderen, og denne, forbauset over, at hendes Hemmelighed ikke havde hjulpet til Noget, raadede hende til at prøve at forlange en Kjole af Maanens Farve.

Kongen, som ikke kunde nægte hende Noget, sendte Bud efter de dueligste Arbeidere og bestilte hos dem saa eftertrykkeligt en Kjole af Maanens Farve, saa at der mellem Bestillingen og Forfærdigelsen ikke maatte hengaae fireogtyve Timer.

Prindsessen, som syntes bedre om denne prægtige Kjole end om sin Faders Omsorg, hensank i en umaadelig Bedrøvelse, da hun var blevet alene med sine Kammerpiger og sin Amme.

Feen Lilas, som vidste det Hele, kom for at hjælpe den bedrøvede Prindsesse, og sagde til hende: »Enten tager jeg meget feil, eller jeg maa troe, at Du bør forlange en

Kjole af Solens Farve. Vi kunne maaskee da tilsidst gjøre din Fader kjed af det Hele, thi det er ikke muligt at skaffe en saadan Kjole; idetmindste vinde vi derved Tid.«

Prindsessen var enig med sin Gudmoder og forlangte en saadan Kjole, og den forelskede Konge gav uden Savn alle Kronens Diamanter og Rubiner for at fremme dette stolte Arbeide og befalede tillige ikke at spare Noget for at gjøre denne Kjole ligesaa smuk som Solen.

Da den blev fremlagt, maatte alle de, der saae den, lukke deres Øine, saa blændede bleve de. Det er fra denne Tid af, at Briller med grønne og sorte Glas ere komne i Brug.

Hvorledes gik det Prindsessen ved dette Syn? Aldrig havde man før seet et saa smukt og saa kunstfærdigt Arbeide. Hun var ganske forvirret, og under Paaskud af at have Ondt i Øinene, gik hun ind i sit Kammer, hvor Feen ventede hende, som var ubeskrivelig skamfuld.

Men det blev endnu værre, thi da hun saae Solkjolen, blev hun rød i Hovedet af Vrede. »Aha!« sagde hun til Prindsessen; »denne Gang, mit Barn! ville vi sætte din Faders lumpne Kjærlighed paa en frygtelig Prøve. Jeg troer nok, han er meget opsat paa dette Giftermaal, som han mener saa nær forestaaende; men jeg tænker ogsaa, at han vil blive en Smule overrasket ved det Forlangende, som jeg raader Dig til at forebringe ham. Du skal forlange Skindet af det Æsel, som han holder saa overordentlig meget af, fordi det med Overflødighed forsyner ham med Midler til alle hans Udgifter. Gaa nu og tag ikke i Betænkning at sige ham, at Du ønsker at faae dette Skind.«

Prindsessen blev henrykt over endnu engang at finde et Middel til at undgaae dette Ægteskab, som hun afskyede; og hun tænkte tillige, at hendes Fader aldrig vilde kunne beslutte sig til at opoffre sit Æsel. Hun gik ind til ham og sagde ham, at hun ønskede at faae det smukke Dyrs Skind.

Skjøndt Kongen blev meget forundret over dette Indfald, betænkte han sig ikke paa at efterkomme hendes Ønske. Det stakkels Æsel blev opoffret, og Skindet blev nok saa pænt baaret ind til Prindsessen.

Da hun nu ikke saae nogen Udvei til at slippe ud af Ulykken, var hun lige ved at fortvivle, da Gudmoderen just kom løbende.

»Hvad er det dog, Du gjør, mit Barn?« sagde hun, da hun saae Prindsessen flænge i sit Haar og kradse sine smukke Kinder. »Dette er netop det lykkeligste Øieblik i dit Liv. Svøb Dig ind i dette Skind, forlad dette Slot og gaa saa langt, Jorden kan bære Dig. Naar man opoffrer Alt for Dydens Skyld, saa forstaae Guderne at give Erstatning. Gaa nu, jeg skal sørge for, at dine Klæder følge Dig overalt; hvorsomhelst Du vil opholde Dig, skal din Koffert

Gve Doré
PISAN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

G. Doré

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

med dine Kjoler og Smykker under Jorden følge med Dig. Her har Du min Tryllevaand, som jeg forærer Dig; naar Du engang trænger til denne Koffert, behøver Du kun at slaae paa Jorden, saa vil den komme frem for dine Øine. Men skynd Dig nu at gaae og nøl ikke.«

Prindsessen kyssede sin Gudmoder hundrede Gange og bad hende ikke at lade hende i Stikken. Hun indhyllede sig i det stygge Skind, smurte sig i Ansigtet med Sod fra Kaminen og forlod det stolte Slot uden at blive gjenkjendt af Nogen.

Prindsessens Fraværelse vakte stort Spectakel. Kongen var fortvivlet, han havde jo ladet gjøre Foranstaltninger til en prægtig Fest, nu var han utrøstelig. Han lod over hundrede Gensdarmer og over tusinde Mousquetairer drage ud for at søge efter hans Datter; men Feen, som beskyttede hende, gjorde hende usynlig for de snildeste Speidere; og saa maatte man da see at trøste sig.

Imidlertid vandrede Prindsessen. Hun gik langt, meget langt, endnu længere og søgte overalt at finde en Plads; af Christenkjærlighed gav man hende vel Mad og Drikke, men man fandt hende saa snavset, at Ingen skjøttede om hende. Saa kom hun da til en smuk By, og udenfor Byens Port laae der en Avlsgaard, hvor Forpagterkonen trængte til en Skuretøs, som skulde skylle Karkludene, holde reent om Kalkunerne og skure Svinetruget. Da denne Kone saae den vandrende Pige, som var saa ureenlig, foreslog hun hende at træde i Tjeneste hos hende; Prindsessen modtog dette Tilbud med Glæde, da hun var saa træt af at have gaaet saa langt.

Man anviste hende Opholdssted i den bageste Krog af Kjøkkenet, hvor hun i de første Dage var udsat for Tjenestefolkenes plumpe Spøg, da hendes skidne Æselsskind gjorde hende saa modbydelig. Tilsidst vænnede man sig til at see hende; desuden var hun saa omhyggelig for at opfylde sine Pligter, saa at Forpagterkonen tog hende under sin Beskyttelse. Hun drev Faarene ud og lod dem komme i Fold til rette Tid; hun førte Kalkunerne ud paa Græsgangen med en saadan Forstandighed, som om hun aldrig havde foretaget sig noget Andet. Alting trivedes ogsaa under hendes smukke Hænder.

Engang, da hun sad ved en klar Kilde, hvor hun ofte begræd sin sørgelige Forfatning, faldt hun paa at speile sig; det frygtelige Æselsskind, i hvilket hendes Hovedbedækning og Kjole bestod, gjorde hende ganske forskrækket. Skamfuld over denne Pynt vadskede hun sit Ansigt og sine Hænder, som bleve mere hvide end Elfenbeen, og hendes Ansigtsfarve fik igjen sin naturlige Friskhed. Glæden over at see, hvor smuk hun var, gav hende Lyst til at bade sig, hvilket hun ogsaa gjorde; men da hun skulde tilbage til Avlsgaarden, var hun dog nødsaget til igjen at tage sit afskyelige Æselsskind paa.

Til al god Lykke var den næste Dag en Helligdag, og saa havde hun god Tid til at faae sin Koffert frem; hun ordnede hele sin Paaklædning, puddrede sit Haar og tog sin Kjole af Veirligets Farve paa. Hendes Kammer var saa lille, at den deilige Kjoles Slæb ikke engang kunde udfolde sig der. Den smukke Prindsesse speilede sig og beundrede sig selv, og det med god Grund. For at more sig, besluttede hun af og til paa Helligdagene at tage sine prægtige Kjoler paa, hvilket hun ogsaa nøiagtigt udførte. Med beundringsværdig Kunst satte hun Blomster og Diamanter i sit smukke Haar, og tit og mange Gange sukkede hun over ikke at have andre Vidner til sin Skjønhed end sine Faar og Kalkuner, der elskede hende ligesaa meget med det fæle Æselsskind, hvoraf man i Forpagtergaarden havde givet hende Navn.

Da Æselsskind paa en Helligdag havde iført sig Solkjolen, kom Kongens Søn, hvem denne Gaard tilhørte, for at hvile sig der efter Jagten. Prindsen var ung, smuk og beundringsværdig velskabt; hans Forældre, Kongen og Dronningen, elskede ham høit, og Folket tilbad ham. Man bød den unge Prinds et landligt Maaltid, som han modtog; derpaa gav han sig til at gaae omkring i alle Baggaardene og alle deres Kroge.

Da han saaledes løb omkring fra det ene Sted til det andet, kom han ind i en mørk Gang, ved Enden af hvilken han saae en tillukket Dør. Af Nysgjerrighed kiggede han ind ad Nøglehullet. Men hvor forbauset blev han ikke ved at see Prindsessen saa deiligt og saa rigt paaklædt, der ved sin ædle og beskedne Holdning maatte forekomme ham en Guddom! Den Følelses Voldsomhed, som i dette Øieblik betog ham, havde nær bragt ham til at sprænge Døren, hvis ikke den Ærefrygt, som denne henrivende Qvinde indgød ham, havde afholdt ham derfra.

Han fjernede sig kun med Overvindelse fra den lille og skumle Gang; men det var ogsaa kun for at skaffe sig Underretning om, hvem den Dame var, der boede i hiint lille Kammer. Man sagde ham, at det var en Skuretøs, som man kaldte Æselsskind, fordi hun svøbte sig i et saadant Skind; og at hun var saa smudsig og snavset, at Ingen saae til hende eller talte til hende, og at man kun af Medlidenhed havde taget hende til at vogte Faarene og Kalkunerne.

Prindsen var ikke tilfreds med denne Forklaring; han indsaae nok, at disse grove Folk ikke vidste bedre, og at det var til ingen Nytte at udspørge dem. Han kom tilbage til sin Faders Slot mere forelsket, end det er til at sige, da han uafladeligen havde for Øie det skjønne Billede af denne Guddom, som han havde seet gjennem Nøglehullet. Han fortrød, at han ikke havde banket paa Døren, og lovede sig selv en anden Gang ikke at forsømme det.

Men paa Grund af hans heftige Forelskelse kom hans Blod i en saadan Bevægelse, at

han samme Nat faldt i en frygtelig Feber, saa han snart var nær sit Yderste. Dronningen, hans Moder, som ikke havde flere Børn end ham, blev fortvivlet over, at alle Lægemidler vare uden Virkning. Forgjæves lovede hun Lægerne den rigeste Løn; de anvendte ogsaa al deres Kunst, men Ingenting helbredede Prindsen.

Tilsidst anede de, at en dødelig Sorg maatte være Grunden til hele denne Forstyrrelse af hans Helbred; de meddeelte Dronningen deres Mening, og hun, fuld af Ømhed for sin Søn, besvor ham at sige hende Grunden til hans Sygdom. Skulde det endogsaa gjælde Afstaaelsen af Kronen til ham, saa vilde Kongen, hans Fader, uden Anger stige ned fra Thronen og lade ham tage Sæde der. Hvis han endelig havde Kjærlighed til en eller anden Prindsesse, selv om man var stedet i Krig med hendes Fader, ja selv om man havde retfærdig Grund til at beklage sig, saa vilde man opoffre Alt for at erholde, hvad han attraaede. Tilsidst besvor hun ham dog ikke at gaae hen at døe, eftersom hans Forældres Liv var afhængigt af hans. Dronningen sluttede ikke denne rørende Tale uden at væde Prindsens Ansigt med en Strøm af Taarer.

Med en meget svag Stemme sagde Prindsen endelig til hende: »Deres Majestæt! jeg er ikke saa vanartet, at jeg skulde attraae min Faders Krone; Himlen give, at han maa leve mange Aar, og at han i lang Tid maa see mig som den troeste og underdanigste af hans Undersaatter! Angaaende de Prindsesser, som De tilbyder mig, maa jeg sige Dem, at jeg endnu ikke har tænkt paa at gifte mig; men De begriber vel, at da jeg i Eet og Alt underkaster mig Deres Villie, vil jeg stedse adlyde Dem, hvad det saa end skulde koste mig.«

»Ak, min Søn!« svarede Dronningen, »Intet vil være os for kostbart til at frelse dit Liv; men, min kjære Søn! frels mit og din Faders Liv ved at sige os reent ud, hvad Du begjærer, og vær fuldkommen overbeviist om, at det skal blive Dig indrømmet.«

»Nu vel, Deres Majestæt!« sagde han, »siden det da er min Pligt at aabenbare Dem min hemmelige Tanke, saa vil jeg adlyde; det vilde være en Forbrydelse af mig at udsætte for Fare to Væsener, som ere mig saa kjære. Ja, min Moder! jeg ønsker, at Æselsskind skal bage mig en Kage, og at man skal bringe mig den, naar den er færdig.«

Dronningen, forundret over dette sære Navn, spurgte, hvem denne Æselsskind var.

En af Hoffolkene, som hændelsesviis havde seet denne Pige, sagde: »Deres Majestæt! det er det styggeste Dyr næst Ulven; hun er sort i Huden og meget snavset, hun boer i Deres Avlsgaard, hvor hun vogter Kalkunerne.«

»Det er ligemeget,« sagde Dronningen; »paa Hjemveien fra Jagten har min Søn maaskee spiist Noget, som hun har bagt. Det er jo kun en sygelig Grille; kort sagt, jeg befaler, at Æselsskind, siden hun nu hedder saaledes, hurtigt skal bage ham en Kage.«

Man skyndte sig ud til Avlsgaarden, man lod Æselsskind kalde og befalede hende at gjøre sit Bedste ved at bage en Kage til Prindsen.

Nogle Forfattere paastaae, at i samme Øieblik, som Prindsen kiggede gjennem Nøglehullet, havde Æselsskind bemærket det, og at hun siden havde seet ud af sit lille Vindue og faaet Øie paa den unge, smukke og velskabte Prinds, saa at hans Billede dvælede hos hende, og dette Minde ofte havde kostet hende nogle Suk.

Hvorledes det end forholder sig, om hun havde seet ham, eller kun hørt ham omtale med Berømmelse, nok er det, Æselsskind var henrykt over at kunne finde et Middel til at blive kjendt. Hun indelukkede sig i sit lille Kammer, afkastede det stygge Skind, vadskede sit Ansigt og sine Hænder, krøllede sine blonde Haar, tog et smukt Livstykke og Skjørt af Sølvbrocade paa og gav sig til at lave den forlangte Kage, hvortil hun tog det fineste Meel, Æg og frisk Smør. Om det var med Forsæt eller af Vanvare, nok er det, medens hun æltede, gled en Ring, som hun havde paa Fingeren, af i Deigen og blev der. Saasnart Kagen var bagt, svøbte hun sig i sit hæslige Skind, overleverede Kagen til Officieren og spurgte ham tillige, hvorledes Prindsen befandt sig; men denne Herre værdigede hende ikke et Svar og skyndte sig at bringe Prindsen Kagen.

Med stor Begjærlighed tog han den af Officierens Haand og spiste den med en saadan Livlighed, at Lægerne, der vare tilstede, ikke kunde lade være at yttre, at dette Raseri ikke var noget godt Tegn. Prindsen var virkelig nærved at qvæles ved Ringen, som befandt sig i en Mundfuld; men han fik den behændigt ud af Munden, og hans Graadighed efter Kagen sagtnedes, medens han undersøgte denne smukke Smaragd, som var indfattet i en Guldring, hvis Omfang var saa snevert, at han indsaae, at den kun kunde passe paa den smukkeste lille Finger i Verden.

Han kyssede den tusinde Gange, skjulte den under sit Hovedgjerde og tog den frem hvert Øieblik, naar han troede at være useet. Han piinte sig med at finde paa Midler til at faae den Qvinde at see, til hvis Finger Ringen kunde passe; men hvis han forlangte at see Æselsskind, som havde bagt den Kage, han havde bestilt, var han bange for, at man ikke vilde lade hende hente. Han turde heller ikke fortælle, hvad han havde seet gjennem Nøglehullet, af Frygt for, at man skulde gjøre sig lystig over ham og antage ham for en Sværmer.

Alle disse Forestillinger piinte ham i den Grad, at Feberen tog til i Styrke; og da Lægerne ikke mere vidste, hvad de skulde gjøre, erklærede de Dronningen, at Prindsens Sygdom hidrørte fra Forelskelse.

Dronningen skyndte sig til sin Søn tilligemed Kongen, der var utrøstelig og udraabte bedrøvet: »Min kjære Søn! siig os, hvem den Qvinde er, som Du vil have; vi sværge Dig, at Du skal faae hende, om hun saa var den usleste Slavinde.«

Dronningen omfavnede ham og stadfæstede Kongens Eed.

Dybt rørt ved sine Forældres Taarer og Kjærtegn, sagde Prindsen: »Kjære Fader og kjære Moder! jeg har ikke isinde at indgaae en Forbindelse, som kunde mishage Dem. Og til Beviis paa, at det er sandt,« vedblev han, idet han fik Smaragden frem, »skal det tjene, at jeg vil ægte den, hvem denne Ring passer, hvordan hun saa ellers er; thi det er ikke sandsynligt, at den, der har en saa smuk Finger, kan være en plump Tøs eller en Bondepige.«

Kongen og Dronningen toge Ringen, undersøgte den nysgjerrigt og meente ligesom Prindsen, at denne Ring kun kunde passe en eller anden Pige af god Familie.

Da Kongen havde omfavnet sin Søn og besvoret ham at sørge for sin Helbred, gik han bort og befalede sine Herolder til Trommers, Fløiters og Trompeters Klang at udraabe i hele Byen, at enhver Qvinde kunde komme til Slottet for at prøve en Ring, og at den, hvem Ringen rigtigt passede, skulde ægte Thronarvingen.

Først kom da Prindsesserne, dernæst Hertuginderne, Marquiserne og Baronesserne; men de kunde spare sig Uleiligheden med at klemme deres Fingre tynde, Ingen af dem kunde faae Ringen paa. Man kom nu til Borgerdøttrene; men saa smukke disse end vare, saa havde de Alle for tykke Fingre. Tilsidst kom man da til Kammerpigerne; men det gik dem ikke bedre. Prindsen, som nu befandt sig ret vel, foretog selv Prøven. Der befandtes Ingen, som med Held havde prøvet Ringen, og nu forlangte Prindsen, at man skulde hente Kokkepigerne, Bryggerpigerne og Faarevogterskerne, og man fik dem Alle hentede, men deres Fingre vare saa tykke, røde og korte, at de i det Høieste kunde faae Neglen ind.

Prindsen spurgte: »Har man ogsaa hentet denne Æselsskind, som forleden Dag bagte mig en Kage?«

De Forsamlede gave sig til at lee og sagde ham, at det ikke var skeet, fordi hun var saa ureenlig og snavset.

»Hent hende paa Øieblikket!« sagde Kongen; »man skal ikke kunne sige, at jeg har undtaget Nogen.«

Med Latter og Spot skyndte man sig for at hente Kalkunpigen.

Prindsessen, som havde hørt Trommerne og Vaabenheroldernes Udraab, formodede nok, at hendes Ring var Anledningen til dette Styr. Hun elskede Prindsen, og da den sande Kjærlighed

er frygtsom og beskeden, var hun uafladelig i Skræk for, at en eller anden Dame kunde have en ligesaa fiin Finger som hendes egen. Siden hun havde erfaret, at man søgte en Finger, som hendes Ring kunde passe til, var der, jeg veed ikke, hvad for et Haab, der bragte hende til mere omhyggeligt at ordne sit Haar og iføre sig sit smukke Sølvbrocades Livstykke tilligemed et Skjørt, besat med Sølvkniplinger, hvori der var indfattet Smaragder.

Saasnart hun hørte dem banke paa Døren og kalde paa hende for at bringe hende til Prindsen, kastede hun rask sit Æselsskind om sig og aabnede Døren. Hendes Huusfolk gjorde Nar ad hende og fortalte hende, at Kongen lod hende komme for at gifte hende med sin Søn, og under idelig Skoggerlatter førte de hende til Prindsen.

Han blev selv meget forbauset ved at see denne Piges naragtige Paaklædning, han kunde ikke faae i sit Hoved, at det var den Samme, som han havde seet saa pragtfuld og saa deilig. Bedrøvet og forvirret ved saa groveligt at have taget feil, spurgte han hende: »Er det Dig, som boer ved Enden af den mørke Gang i Meieriets tredie Baggaard?«

»Ja, det er, Deres Høihed!« svarede hun.

»Saa viis mig din Haand,« sagde han skjælvende og med et dybt Suk.

Hillemænd! hvem blev nu ikke forundret! Forundret blev Kongen og Dronningen saavelsom alle Kammerherrer og Hoffolk, da de ud fra dette sorte og snavsede Skind saae en lille, fiin Haand komme frem, hvid og rosenrød, paa hvis lille, smukke Finger Ringen som Ingenting passede.

Prindsessen gjorde en lille Bevægelse, Æselsskindet faldt, og hun stod der saa henrivende deilig, at Prindsen, saa svag han end var, knælede og omfavnede hendes Knæ med en Varme, som bragte hende til at rødme; men dette bemærkede man næppe, fordi Kongen og Dronningen kom til og omfavnede hende med hjertelig Inderlighed og spurgte hende, om hun ikke nok vilde ægte deres Søn.

Forvirret ved de mange Kjærtegn og ved den Kjærlighed, som den smukke, unge Prinds yttrede hende, vilde Prindsessen netop til at takke dem, da pludselig Salens Loft aabnede sig, og Feen Lilas dalede ned i en Vogn, som var flettet af Grene og Blomster af det Træ, hvis Navn hun bar*). Med uendelig Ynde fortalte hun Prindsessens Historie.

Kongen og Dronningen bleve henrykte over at faae at vide, at Æselsskind var en høibaaren Prindsesse, og fordobblede deres Kjærtegn; men Prindsen blev mere rørt ved

---

*) Syringa.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HEBERT SC.

Prindsessens Dyd, og ved Efterretningen om alt dette voxede hans Kjærlighed. Prindsens utaalmodige Længsel efter at ægte Prindsessen var saa stor, at han næppe indrømmede dem Tid til at gjøre de Forberedelser, der passede sig for den fyrstelige Ægtepagt.

Kongen og Dronningen, som vare aldeles indtagne af deres Svigerdatter, vedbleve at kjærtegne hende og holdt hende uafladelig i deres Arme.

Da hun havde erklæret, at hun ikke uden sin Faders Samtykke kunde ægte Prindsen, saa var ogsaa Kongen, hendes Fader, den Første, hvem man sendte en Indbydelse, dog uden at sige ham, hvem Bruden var. Dette havde Feen Lilas, der med Rette raadede for Alt, fordret for Følgernes Skyld.

Der kom Konger fra alle mulige Lande, nogle i Bærestole, andre i Carrioler; de, som boede længst borte, kom ridende paa Elephanter, Tigere og Ørne. Men den Pragtfuldeste og Mægtigste var Prindsessens Fader, som til alt Held havde glemt sin usædelige Kjærlighed og ægtet en meget smuk Enkedronning, der dog ikke havde skjænket ham Børn.

Prindsessen løb ham imøde; han gjenkjendte hende strax og omfavnede hende med megen Ømhed, førend hun kunde faae Tid til at knæle for ham.

Prindsens Forældre forestillede deres Søn for ham, og han overøste ham med Venlighed.

Brylluppet blev holdt med al tænkelig Pragt; men de unge Ægtefolk, som meget lidt brød sig om alle disse Herligheder, havde kun Øie for hinanden.

Kongen, Prindsens Fader, satte samme Dag Kronen paa sin Søns Hoved, og efter at have kysset hans Haand satte han ham, trods den velopdragne Søns Modstand, paa Thronen; og Sønnen maatte jo adlyde.

Festlighederne i Anledning af denne høie Ægteforening varede næsten tre Maaneder; men de unge Ægtefolk elskede hinanden saa høit, at deres Kjærlighed vilde have vedvaret til nu, hvis de ikke vare døde hundrede Aar efter.

FEERNE.

Nu var der engang en Enke, som havde to Døttre. Den ældste lignede sin Moder saaledes i Sind og Skind, at naar man saae hende, saae man Moderen; begge vare de saa ubehagelige og saa hovmodige, at Ingen kunde udholde at leve med dem. Den yngste Datter, der i Fromhed og Retskaffenhed var sin Faders udtrykte Billede, var tillige en af de smukkeste Piger, man kunde see. Da man naturligviis holder meest af sin Lige, saa var Moderen ogsaa ganske forgabet i sin ældste Datter, medens hun paa den anden Side havde en frygtelig Modbydelighed for den yngre. Hun tvang denne til at spise i Kjøkkenet og holdt hende uafladelig til Arbeide.

Blandt Andet maatte den stakkels Pige to Gange om Dagen gaae en halv Miil fra Hjemmet for at hente Vand, som hun bar i en stor Krukke. Da hun engang var ved Kilden, kom der en fattig Kone hen til hende og bad hende om lidt at drikke. »Ja, gjerne, min gode Kone!« sagde den smukke Pige, skyllede strax Krukken, fyldte den paa det smukkeste Sted i Kilden og holdt den for Konens Mund saaledes, at hun kunde drikke med mere Beqvemmelighed.

Da den gode Kone havde drukket, sagde hun: »Du er saa smuk, saa from og saa skikkelig, at jeg ikke kan afholde mig fra at give Dig en Foræring.«

(Thi det var en Fee, som havde paataget sig en fattig Landsbykones Skikkelse for at see, hvor vidt den unge Piges Godhed vilde gaae.)

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Feen vedblev: »Jeg skjenker Dig den Gave, at ved hvert Ord, Du siger, vil der falde en Blomst eller en Ædelsteen ud af din Mund.«

Da den smukke Pige kom hjem, skjændte hendes Moder paa hende, fordi hun kom saa seent tilbage fra Kilden.

»Jeg beder Dig om Forladelse, kjære Moder!« sagde den stakkels Pige, »fordi jeg har været saa længe ude,« og idet hun sagde disse Ord, faldt der to Roser, to Perler og to store Diamanter ud af hendes Mund.

»Hvad er det for Noget?« sagde Moderen ganske forbauset. »Jeg troer, der falder Perler og Diamanter ud af hendes Mund! Hvoraf kommer det, min Datter?«

(Det var første Gang, hun kaldte hende sin Datter.)

Det stakkels Barn fortalte naturligt og ligefrem, hvad der var hændet hende, og alt som hun talte, kom der en Mængde Diamanter.

»Paa min Ære,« sagde Moderen, »jeg maa ogsaa sende min Datter derhen. Hør, Fanchon! seer Du, hvad der falder ud af Munden paa din Søster, naar hun taler? Havde Du ikke Lyst til at besidde den samme Gave? Du behøver kun at øse Vand af Kilden, og naar saa en fattig Kone beder Dig om lidt at drikke, skal Du give hende det paa en artig Maade.«

»Det vilde klæde mig net,« svarede den raa Tøs, »at gaae efter Vand!«

»Jeg befaler Dig at gaae,« vedblev Moderen, »og det i Øieblikket!«

Saa gik Datteren da, men bestandig skjændende. Hun havde taget med sig den smukkeste Sølvflaske, som fandtes i Huset.

Næppe var hun kommet til Kilden, før hun saae en pragtfuldt paaklædt Dame komme ud af Skoven; Damen nærmede sig og bad hende om lidt at drikke. Det var den samme Fee, som havde viist sig for hendes Søster, men som havde paataget sig fyrstelig Holdning og Klædedragt, for at see, hvor vidt denne Piges Uskikkelighed vilde gaae.

»Jeg skulde vel være kommet her,« sagde den hovmodige Tøs til hende, »for at give Dem Vand? Aa ja, jeg har udtrykkelig taget denne Sølvflaske med for at Fruen kunde faae Noget at drikke. Lad saa gaae, og drik selv af den, hvis De har Lyst!«

»De er ikke meget artig,« svarede Feen, dog uden at blive vred. »Nu vel! siden De er saa lidt forekommende, skjenker jeg Dem den Gave, at ved hvert Ord, De siger, skal der komme en Snog eller en Skrubtudse ud af Deres Mund.«

Saa snart hendes Moder fik Øie paa hende, raabte hun til hende: »Naa da, min Datter?«

»Naa da, min Moder!« begyndte den raa Tøs, og idetsamme spyttede hun to Snoge og to Skrubtudser ud.

»Min Gud!« raabte Moderen, »hvad er det for Noget? Det er bestemt hendes Søster Skyld i, og hun skal betale mig det!« og saa løb hun ud for at banke hende.

Det stakkels Barn flygtede og tog sin Tilflugt til den nærliggende Skov.

Kongens Søn, der netop kom fra Jagten, mødte hende her, og da han syntes, hun var meget kjøn, spurgte han hende, hvad hun bestilte her ganske alene, og hvorfor hun græd.

»Ak, min Herre! det er, fordi min Moder har jaget mig ud af Huset.«

Kongens Søn, som saae, hvorlunde der faldt fem, sex Perler og ligesaa mange Diamanter ud af hendes Mund, bad hende sige ham, hvoraf dette kom.

Hun fortalte ham da hele sit Eventyr.

Kongens Søn blev forelsket i hende, og da han betænkte, at en saadan Gave var mere værd end Alt, hvad en anden Qvinde kunde faae i Medgift, saa førte han hende til sin Faders, Kongens, Slot og giftede sig strax med hende.

Hvad hendes Søster angaaer, saa gjorde hun sig saa forhadt, at hendes egen Moder jog hende paa Døren; og efterat den ulykkelige Pige havde løbet omkring uden at kunne finde Nogen, der vilde tage sig af hende, døde hun i en Afkrog af en Skov.

G. Doré
HEBERT. S.C.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BLAASKJÆG.

Gud veed, hvor det var, men der var engang en Mand, som havde smukke Huse i Byen og paa Landet, Fade og Tallerkener af Guld og Sølv, Bohave med Broderi, og forgyldte Karether; men ulykkeligviis havde denne Mand et blaat Skjæg, hvilket gjorde ham saa styg og saa skrækkelig, at der ikke var nogen Qvinde, hverken ung eller gammel, som jo flygtede for ham.

En af hans Naboersker, en fornem Dame, havde to fuldendt skjønne Døttre. Han henvendte sig til hende og forlangte en af dem tilægte, men overlod hende at vælge, hvem af dem hun vilde give ham. Men ingen af dem vilde vide af ham at sige, og den Ene viste ham til den Anden, da de ikke kunde overtale sig til at tage en Mand med et blaat Skjæg. Hvad der især gjorde ham frastødende for dem, det var, at han allerede havde havt flere Koner, og at man ikke vidste, hvor disse Koner vare blevne af.

For at stifte Bekjendtskab indbød han dem tilligemed deres Moder og tre eller fire af deres bedste Veninder og nogle unge Herrer fra Nabolauget til et af sine Landsteder, hvor man saa tilbragte hele otte Dage. Her bestilte man ikke Andet end spadsere, tage paa Jagt, fiske, dandse og spise og drikke. Man sov næsten ikke, og man tilbragte lystigt hele Natten med Skjemt og Drilleri. Kort sagt, Alt gik saa godt, at den Yngste begyndte at synes, at Husets Herre ikke mere havde blaat Skjæg, og at det var en meget brav Mand.

Da man var kommet tilbage til Byen, blev Brylluppet holdt.

Efter en Maaneds Forløb sagde Blaaskjæg til sin Kone, at han var nødsaget til at gjøre en idetmindste sex Ugers Reise ud i Provindserne i Anledning af en vigtig Sag. Men han bad hende at more sig godt, medens han var borte; hun skulde invitere sine gode Veninder, tage med dem paa Landet, hvis hun havde Lyst dertil, og overalt have et godt Bord. »See her,« sagde han til hende, »her har Du Nøglerne til to store Meubelmagaziner, her Nøglerne til de Fade og Tallerkener af Sølv og Guld, som ikke bruges hver Dag; her er Nøglerne til mine Pengekister, som indeholde mit møntede Guld og Sølv; her er Nøglerne til de smaa Skriin, hvori jeg har mine Ædelstene; og her er Hovednøglen til alle Værelserne. Hvad denne lille Nøgle angaaer, det er Nøglen til det Cabinet ved Enden af den lange Corridor i de underste Værelser. Luk op overalt og see Dig om overalt; men med Hensyn til det lille Cabinet, saa forbyder jeg Dig at gaae derind, og mit Forbud er af den Natur, at hvis Du muligviis skulde aabne Cabinettet, saa kan Du vente Alt af min Vrede.«

Hun lovede nøiagtigen at iagttage Alt, hvad han nu havde befalet hende; og efter at have kysset hende, steg han tilvogns og begav sig paa Veien.

Hendes Naboersker og gode Veninder ventede ikke paa, at man skulde hente dem til Besøg hos den nygifte Kone, saa utaalmodige vare de efter at see alle de Rigdomme i hendes Huus, men havde ikke vovet at komme der, medens Ægtemanden var hjemme, paa Grund af hans blaa Skjæg, som kysede dem. Nu havde de strax travlt med at besee Salene, Cabinetterne, Klædekamrene, af hvilke det ene var smukkere og rigere end det andet. Saa gik de op i Meubelmagazinerne, hvor de ikke noksom kunde beundre den store Mængde skjønne Tepper, Senge, Sophaer, Dragkister, Lysekroner, Borde og Speile, i hvilke man kunde see sig fra Top til Taa, og hvis Rammer, nogle af Glas, andre af Sølv, og med rig Forgyldning, vare noget af det Smukkeste og Prægtigste, man nogensinde havde seet.

De holdt ikke op med at overdrive og misunde deres Venindes Lykke; dog hun morede sig ikke ved at see alle disse Skatte, da hun var piint af Utaalmodighed efter at aabne Cabinettet i det underste Stokværk. Hendes Nysgjerrighed blev hende saa stærk, at hun, uden at betænke, hvor uartigt det var at forlade sit Selskab, steg ned ad en skjult Trappe, og det i saadan Hast, at hun et Par Gange var nærved at brække Halsen. Da hun stod ved Cabinettets Dør, standsede hun et Øieblik, idet hun tænkte paa sin Mands Forbud og overveiede, at der maaskee kunde times hende en Ulykke ved at have været ulydig. Men Fristelsen var saa stærk, at hun ikke kunde overvinde den; hun tog den lille Nøgle frem og aabnede skjælvende Cabinettets Dør.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I Begyndelsen kunde hun Intet see, fordi alle Vinduerne vare tæt lukkede; men efter nogle Øieblikkes Forløb opdagede hun, at hele Gulvet var bedækket med størknet Blod, hvori flere døde Qvinders Legemer speilede sig, som vare hængte op langs Væggene; det var alle de Qvinder, som Blaaskjæg havde ægtet og siden dræbt, den ene efter den anden. Hun var nærved at døe af Skræk, og Nøglen til Cabinettet, som hun havde taget ud af Laasen, faldt paa Gulvet.

Da hun en Smule var kommet til Besindelse, tog hun Nøglen op, lukkede Døren og gik op i sit Værelse for at fatte sig noget; men det lykkedes hende ikke, saa oprørt som hun var. Da hun saae, at der var kommet en Plet Blod paa Cabinettets Nøgle, forsøgte hun et Par Gange at tørre den af, men Blodet forsvandt ikke. Det hjalp ikke, at hun vadskede den, ja det var til ingen Nytte at gnide den med Sand eller Gruus, Blodet saaes bestandigt, thi Nøglen var fortryllet, saa det var umuligt aldeles at faae den reen. Naar man havde faaet Blodet bort paa den ene Side, saa sad det paa den anden.

Blaaskjæg kom tilbage fra sin Reise samme Aften og sagde, at han underveis havde faaet Breve, som underrettede ham om, at den Sag, i Anledning af hvilken han var reist, var blevet afgjort til hans Fordeel. Hans Kone gjorde alt Muligt for at vise ham, hvor henrykt hun var over hans hurtige Tilbagekomst.

Næste Dag forlangte han Nøglerne af hende, og hun gav ham dem, men med en saa skjælvende Haand, at han uden Møie kunde gjætte sig til, hvad der var skeet.

»Hvoraf kommer det,« sagde han, »at Nøglen til Cabinettet ikke er blandt de andre?«

»Jeg maa sagtens«, sagde hun, »have ladet den ligge oppe paa mit Bord.«

»Forsøm saa ikke«, sagde Blaaskjæg, »at flye mig den snart.«

Efter flere Opsættelser maatte hun bringe Nøglen.

Da Blaaskjæg havde betragtet den, sagde han til sin Kone: »Hvorledes er der kommet Blod paa denne Nøgle?«

»Det veed jeg ikke,« svarede den stakkels Kone, blegere end Døden.

»Du veed det ikke?« vedblev Blaaskjæg. »Ja, saa veed jeg det. Du har villet gaae ind i Cabinettet? Godt, min Frue! De skal komme derind og faae Deres Plads ved Siden af de andre Damer, som De der har seet.«

Hun kastede sig for sin Mands Fødder, græd og bad ham om Naade med Kjendetegn paa en sand Fortrydelse og Anger over, at hun havde været ulydig. Hun vilde have rørt en Steen, saa smuk og bedrøvet som hun var; men Blaaskjæg havde et Hjerte, som var haardere end en Klippe.

»De maa døe, Frue!« sagde han, »og det strax.«

»Siden jeg skal døe,« svarede hun og saae paa ham med taarefyldte Øine, »saa forund mig en kort Frist for at bede til Gud.«

»Jeg indrømmer Dem et halvt Qvarteer,« svarede Blaaskjæg, »men ikke et Øieblik mere.«

Da han var gaaet fra hende, kaldte hun paa sin Søster og sagde til hende: »Min Søster Anna!« — det var hendes Navn — »jeg beder Dig gaae op, høit op i Taarnet for at see, om ikke mine Brødre komme; de have lovet at besøge mig idag; og hvis Du seer dem, saa gjør Tegn til dem, at de skulle skynde sig.«

Søster Anna steg op i Taarnet; den stakkels Ulykkelige raabte af og til: »Anna, min Søster Anna! seer Du Ingen komme?«

Og Søster Anna svarede hende: »Jeg seer ikke Andet end Solen, som skinner, og Græsset, som er grønt.«

Blaaskjæg, som stod nede med et stort Sværd i sin Haand, raabte imidlertid af alle Kræfter: »Kom strax herned, eller jeg kommer op.«

»Endnu et Øieblik, hvis Du tillader!« svarede hans Kone og raabte saa med dæmpet Røst: »Anna, min Søster Anna! seer Du Ingen komme?«

Søster Anna svarede: »Jeg seer ikke Andet end Solen, som skinner, og Græsset, som er grønt.«

»Kom dog strax ned,« raabte Blaaskjæg, »eller jeg kommer derop.«

»Nu kommer jeg,« svarede hans Kone; og saa raabte hun: »Anna, min Søster Anna! seer Du Ingen komme?«

Søster Anna svarede: »Jeg seer en stor Støvsky, som reiser sig hist ude.«

»Er det mine Brødre?«

»Ak nei, min Søster! jeg seer kun en Flok Faar.«

»Vil Du ikke komme herned?« skreg Blaaskjæg.

»Endnu et lille Øieblik!« svarede hans Kone, og derpaa raabte hun: »Anna, min Søster Anna! seer Du Ingen komme?«

Søster Anna svarede: »Jeg seer to Riddere, som komme herhid; men de ere endnu langt borte.«

»Gud være lovet!« raabte hun et Øieblik efter, »det er vore Brødre. Jeg gjør af al Magt Tegn til dem, at de skulle skynde sig.«

Blaaskjæg gav sig nu til at skrige saa høit, at hele Huset skjælvede derved.

PISAN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

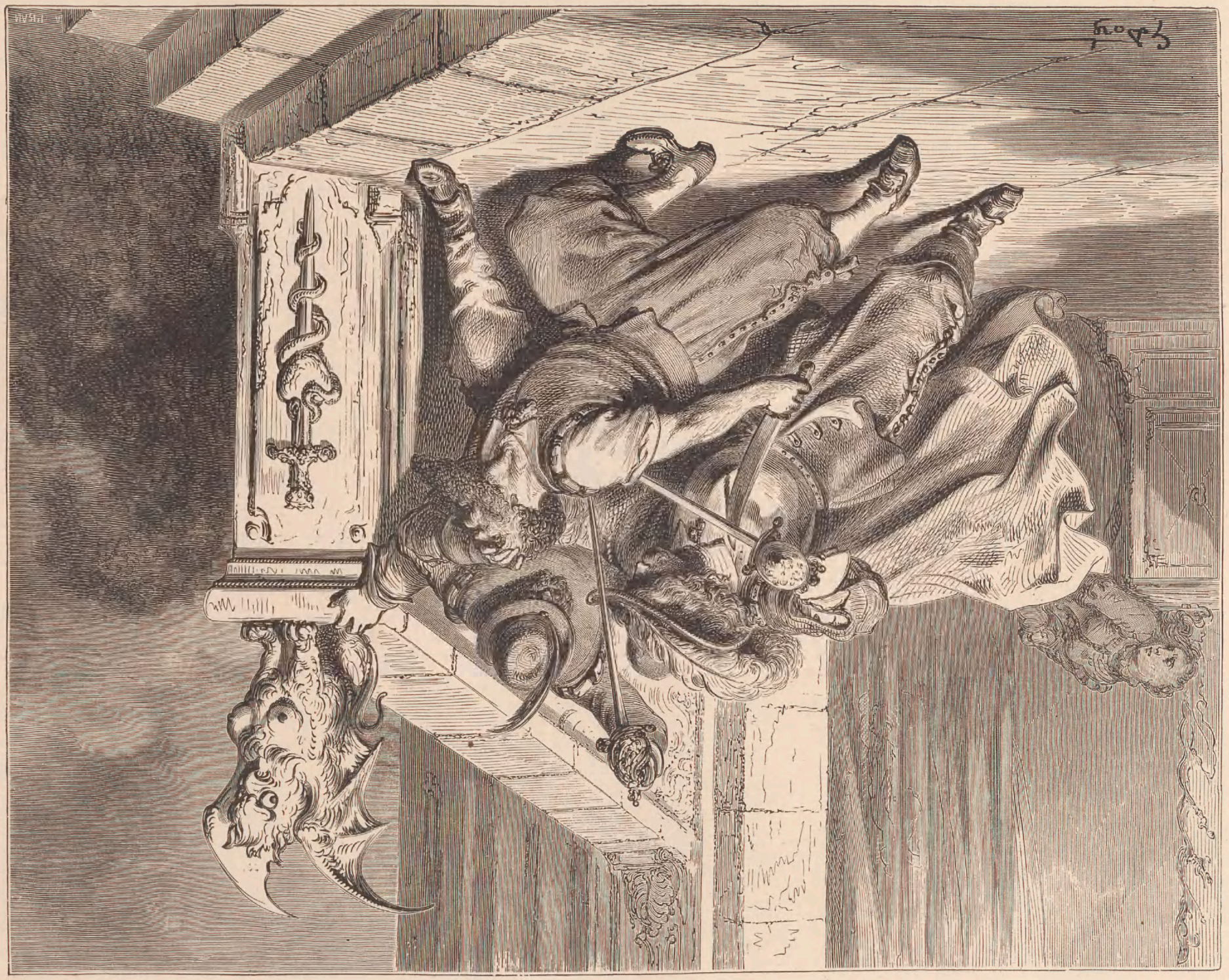

Den stakkels Kone gik ned og kastede sig, svømmende i Taarer og med udslaget Haar, for hans Fødder.

»Det hjælper Dig ikke,« sagde Blaaskjæg, »Du maa døe!«

Saa greb han hende i Haaret med den ene Haand og løftede Sværdet iveiret med den anden for at hugge Hovedet af hende.

Den stakkels Kone vendte sig imod ham og saae paa ham med døende Øine og bad ham skjenke hende et lille Øieblik, for at hun kunde samle sine Tanker.

»Nei, nei, giv Dig kun Gud i Vold!« sagde han og hævede sin Arm — —

I dette Øieblik bankede det saa stærkt paa Porten, at Blaaskjæg pludselig standsede. Porten gik op, og strax saae man to Riddere komme ind, som med Kaarden i Haanden fore løs paa Blaaskjæg. Han saae, at det var hans Kones Brødre, den Ene Dragon, den Anden Mousquetaire, saa at han strax tog Flugten for at frelse sit Liv; men begge Brødrene fulgte ham i Hælene og fik fat paa ham, før han kunde naae Trappen. De joge ham deres Kaarder tvers igjennem Livet og slap ham først, da han var død.

Den stakkels Kone var næsten ligesaa død som sin Mand og havde ikke Kraft til at reise sig for at omfavne sine Brødre.

Da det befandtes, at Blaaskjæg ingen Arvinger havde, saa blev paa den Maade hans Kone Eierinde af alle hans Rigdomme. En Deel af disse anvendte hun til at gifte sin Søster Anna med en ung Adelsmand, som længe havde elsket hende; for en anden Part kjøbte hun Capitainspatenter til sine to Brødre; det Øvrige beholdt hun selv og giftede sig med en meget brav Mand, som fik hende til at glemme den onde Tid, hun havde tilbragt hos Blaaskjæg.

INDHOLD.

Charles Perrault og hans Eventyr.

Den lille Rødhætte, med 3 Billeder.

Tommeliden, med 11 Billeder.

Prindsessen i den sovende Skov, med 6 Billeder.

Askepot, med 3 Billeder.

Katten med Støvler paa, med 4 Billeder.

Riquet med Haartoppen, med 1 Billede.

Æselsskind, med 6 Billeder.

Feerne, med 2 Billeder.

Blaaskjæg, med 4 Billeder.